

Rådet for
Den Europæiske Union

Bruxelles, den 31. maj 2022
(OR. en)

9598/22

**Interinstitutionel sag:
2022/0167(COD)**

**JAI 768
COPEN 212
DROIPEN 72
CODEC 799**

FORSLAG

fra:	Martine DEPREZ, direktør, på vegne af generalsekretæren for Europa-Kommissionen
modtaget:	25. maj 2022
til:	Generalsekretariatet for Rådet
Komm. dok. nr.:	COM(2022) 245 final
Vedr.:	Forslag til EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV om inddrivelse og konfiskation af aktiver

Hermed følger til delegationerne dokument COM(2022) 245 final.

Bilag: COM(2022) 245 final

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 25.5.2022
COM(2022) 245 final

2022/0167 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om inddrivelse og konfiskation af aktiver

{SEC(2022) 245 final} - {SWD(2022) 245 final} - {SWD(2022) 246 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

- **Forslagets begrundelse og formål**

Organiseret kriminalitet er en af de største trusler mod Den Europæiske Unions sikkerhed. Den organiserede kriminalitets grænseoverskridende karakter, den konsekvente brug af vold og korruption og det hidtil usete omfang af økonomisk infiltration blev afsløret som led i operationerne EncroChat, Sky ECC og ANOM¹, der blev gennemført i 2020-2021. På grundlag af den opfølgende efterforskning, som medlemsstaterne, Europol og Eurojust iværksatte (over 2 500 undersøgelser i forbindelse med EncroChat alene), har de nationale myndigheder foretaget mere end 10 000 anholdelser, beslaglagt næsten 250 ton narkotika og mere end 600 mio. EUR i kontanter samt andre aktiver, herunder hundredvis af køretøjer, skibe, fly og luksusvarer.

Kriminelle organisationer anvender sofistikerede midler til at hvidvaske deres enorme indtægter, som anslås til mindst 139 mia. EUR om året². Som det fremhæves i EU-strategien for bekæmpelse af organiseret kriminalitet (2021-2025)², er det helt afgørende at fratage de kriminelle deres ulovlige profit for at bremse de kriminelle gruppers aktiviteter og hindre midlerne i at finde vej til den lovlige økonomi. Da det vigtigste motiv til organiseret kriminalitet er økonomisk vinding, er inddrivelse af aktiver et meget effektivt middel til at afskrække dem fra deres kriminelle aktiviteter. For at sikre, at kriminalitet ikke betaler sig, bebudede Kommissionen i sin EU-strategi for bekæmpelse af organiseret kriminalitet, at den har til hensigt at skærpe reglerne om inddrivelse og konfiskation af aktiver under hensyntagen til Kommissionens rapport fra 2020 "om inddrivelse og konfiskation af aktiver: Skabe sikkerhed for, at forbrydelse ikke betaler sig"³.

Ved Rådets afgørelse fra 2007 om kontorer for inddrivelse af aktiver⁴ blev medlemsstaterne pålagt at oprette kontorer til brug for inddrivelse af aktiver for at lette sporingen og identifikationen af udbyttet fra strafbare forhold, og der blev fastsat minimumskrav for at lette deres samarbejde på tværs af grænserne. I konfiskationsdirektivet fra 2014⁵, der delvis erstatter tidligere retsakter, blev der fastsat minimumsregler for beslaglæggelse, forvaltning og konfiskation af udbytte fra strafbart forhold. Medlemsstaternes ordninger for inddrivelse af

¹ Europol, "[Dismantling of an encrypted network sends shockwaves through organised crime groups across Europe](#)", 2. juli 2020, "[New major interventions to block encrypted communications of criminal networks](#)", 10. marts 2021, "[800 criminal arrested in biggest ever law enforcement operation against encrypted communication](#)", 8. juni 2021.

² Meddelelse fra Kommissionen om en EU-strategi til bekæmpelse af organiseret kriminalitet 2021-2025 (COM(2021) 170 final, af 14.4.2021).

³ Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om inddrivelse og konfiskation af aktiver: Skabe sikkerhed for, at forbrydelse ikke betaler sig (COM(2020) 217, 2.6.2020).

⁴ Rådets afgørelse 2007/845/RIA af 6. december 2007 om samarbejde mellem medlemsstaternes kontorer for inddrivelse af aktiver om sporing og identificering af udbyttet fra strafbart forhold eller andre formuegoder forbundet med kriminalitet (EUT L 332 af 18.12.2007, s. 103).

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union (EUT L 127 af 29.4.2014, s. 39).

aktiver er alligevel ikke i tilstrækkelig grad rustet til effektivt at håndtere kriminelle organisationers komplekse måde at operere på. De nationale myndigheder har begrænset kapacitet til hurtigt at spore, identificere og beslaglægge aktiver, og den ineffektive forvaltning af beslaglagte aktiver indebærer, at deres værdi forringes, inden der træffes afgørelse om konfiskation, og de eksisterende konfiskationsværktøjer kan ikke bruges på alle kriminelle markeder, der er yderst profitable, og er ikke tilpasset de kriminelle organisationers komplekse strukturer og metoder. EU-institutionerne har længe erkendt behovet for at styrke EU's ordning for inddrivelse af aktiver. I juni 2020 opfordrede Rådet Kommissionen til at overveje at styrke de retlige rammer for forvaltning af beslaglagte formuegoder og give kontorerne for inddrivelse af aktiver yderligere beføjelser, f.eks. til hurtigt at beslaglægge aktiver og adgang til en række offentlige registre⁶. Europa-Parlamentet har opfordret til skærpede regler for inddrivelse af aktiver⁷. Disse opfordringer supplerer den tidligere anmodning fra begge EU-lovgivere om at analysere muligheden for at indføre yderligere fælles regler om konfiskation af formuegoder, der hidrører fra kriminelle aktiviteter, også selv om der endnu ikke er afsagt dom i straffesagen⁸.

Direktivforslaget om inddrivelse og konfiskation af aktiver skal derfor styrke de kompetente myndigheders mulighed for at identificere, beslaglægge og forvalte aktiver og styrke og udstrække konfiskationskapaciteten til at omfatte alle relevante kriminelle aktiviteter, der udføres af organiserede kriminelle grupper, og dermed muliggøre konfiskation af alle relevante aktiver. Endelig tilstræbes det med direktivet at forbedre samarbejdet mellem alle myndigheder, der er involveret i inddrivelse af aktiver, og fremme en mere strategisk tilgang til inddrivelse af aktiver i kraft af en større indsats fra disse myndigheders side for at nå de fælles mål på dette område.

Som reaktion på Ruslands militære aggression mod Ukraine har Den Europæiske Union desuden vedtaget restriktive foranstaltninger over for Rusland og Belarus, der bygger på og udvider de foranstaltninger, der oprindeligt blev indført i marts 2014 som reaktion på Ruslands retsstridige anneksektion af Krim og Sevastopol. Disse foranstaltninger, der er vedtaget med hjemmel i artikel 29 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og artikel 215 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), omfatter sektorspecifikke foranstaltninger og individuelle foranstaltninger i form af beslaglæggelse af aktiver og indrejserestriktioner samt antiomgåelsesklausuler, som forbyder bevidst og forsætlig deltagelse i aktiviteter, der har til formål at omgå disse foranstaltninger, og andre forpligtelser, navnlig til at rapportere om de skridt, der er taget for at gennemføre Unionens restriktive foranstaltninger. For yderligere at imødegå risikoen for tilsidesættelse af sådanne foranstaltninger vedtog Kommissionen den 25. maj 2022 et forslag til Rådets afgørelse om tilføjelse af tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger til de kriminalitetsområder,

⁶ Jf. Rådets konklusioner om en styrkelse af finansielle efterforskninger for at bekæmpe grov og organiseret kriminalitet, rådsdokument 8927/20, af 17. juni 2020.

⁷ Europa-Parlamentets beslutning af 15. december 2021 om konsekvenserne af organiseret kriminalitet for EU's egne indtægter og misbrug af EU-midler med særlig fokus på delt forvaltning ud fra et revisions- og kontrolmæssigt perspektiv (P9_TA(2021)0501, (2020/2221(INI))).

⁸ Erklæring fra Europa-Parlamentet og Rådet om en analyse, der skal foretages af Kommissionen (Rådets dok. 7329/1/14/REV 1 ADD 1).

der er opregnet i artikel 83, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde⁹, sammen med en meddelelse om et direktiv om strafferetlige sanktioner for tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger¹⁰ med henblik på at identificere overtrædelsen af EU-retten om restriktive foranstaltninger (tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger) som et område med særlig grov kriminalitet med en grænseoverskridende dimension. I meddelelsen skitseres også det mulige indhold af et forslag til direktiv om fastsættelse af minimumsregler for, hvad der skal anses for strafbare handlinger, og for straffene på dette område, der kan vedtages efterfølgende, hvis Rådet vedtager dette forslag til rådsafgørelse efter Europa-Parlamentets godkendelse, og dermed udvider listen over kriminalitetsområder, hvor Unionen kan fastsætte minimumsregler for definitionen af strafbare handlinger og sanktioner. Som følge heraf bør det foreslåede direktiv, herunder ikke blot regler om sporing og identifikation af aktiver samt forvaltning af aktiver, men også regler om beslaglæggelse og konfiskation, så også finde anvendelse på tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger, når en sådan adfærd udgør en strafbar handling.

For at gøre det lettere at gennemføre Unionens restriktive foranstaltninger effektivt i medlemsstaterne indeholder det foreslåede direktiv desuden bestemmelser, der muliggør hurtig sporing og identifikation af formuegoder, der ejes eller kontrolleres af personer eller enheder, der er omfattet af sådanne foranstaltninger, herunder ved samarbejde med tredjelande med henblik på at afsløre, forebygge og efterforske strafbare handlinger i forbindelse med tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Dette forslag indgår i den globale bekæmpelse af organiseret kriminalitet, korruption og hvidvask af penge. Ved direktivet gennemføres De Forenede Nationers konventioner om organiseret kriminalitet (UNTOC) og protokollerne hertil ¹¹samt De Forenede Nationers konvention mod korruption (UNCAC)¹², Europarådets Warszawakonvention ¹³samt anbefaling 4 fra Den Finansielle Aktionsgruppe (FATF), som alle tilskynder landene til at træffe foranstaltninger, der sætter deres kompetente myndigheder i stand til at beslaglægge og konfiskere udbytte og redskaber fra strafbart forhold.

Det er også en del af den bredere indsats på EU-plan for at bekæmpe grov og organiseret kriminalitet. Herved supplerer det en række retsakter, hvorved definitionen af strafbare handlinger og sanktioner i forbindelse med kriminelle aktiviteter harmoniseres, samt andre tiltag, der har til formål at forebygge eller bekæmpe dermed forbundne ulovlige aktiviteter

⁹ Tilføj referencenummer.

¹⁰ Tilføj referencenummer

¹¹ De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet og protokollen om forebyggelse, bekæmpelse og retsforfølgning af menneskehandel, særlig handel med kvinder og børn, Protokol om bekæmpelse af smugling af migranter til lands, ad søvejen og ad luftvejen, Generalforsamlingens resolution 55/25 af 15. november 2000, og protokollen om bekæmpelse af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben, Generalforsamlingens resolution 55/255 af 31. maj 2001.

¹² FN's konvention mod korruption, Generalforsamlingens resolution 58/43 af 1. oktober 2003.

¹³ Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbare handlinger samt om finansiering af terrorisme (CETS nr. 198).

såsom forfalskning, handel med kulturgenstande, skattesvig og forfalskning af administrative dokumenter.

På den anden side er dette forslag i overensstemmelse med og bidrager til en effektiv gennemførelse af EU's sikkerhedspolitik, som består af en værktøjskasse med ikkelovgivningsmæssige og lovgivningsmæssige foranstaltninger, der har til formål at give de retshåndhævende og retslige myndigheder redskaberne til at forebygge og bekæmpe en lang række kriminelle aktiviteter og til at sikre et højt sikkerhedsniveau i Den Europæiske Union, navnlig ved hjælp af grænseoverskridende samarbejde. Dette omfatter navnlig forordning (EU) 2018/1805¹⁴, som letter den gensidige anerkendelse af afgørelser om beslaglæggelse og konfiskation i hele EU.

Samtidig bidrager forslaget til og er i overensstemmelse med den retlige ramme omkring Unionens restriktive foranstaltninger, der har til formål at sikre en omfattende gennemførelse i hele Unionen, og som pålægger medlemsstaterne at fastsætte regler om sanktioner, der finder anvendelse ved tilsidesættelse af de relevante bestemmelser.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

Direktivet har hjemmel i artikel 82, stk. 2, artikel 83, stk. 1 og 2, samt artikel 87, stk. 2, i TEUF.

Foranstaltninger vedrørende beslaglæggelse og konfiskation er omfattet af artikel 83, stk. 1, i TEUF, som giver mulighed for at fastsætte minimumsregler for definitionen af sanktioner på områder med særlig grov kriminalitet med en grænseoverskridende dimension som omhandlet i bestemmelsen. Anvendelsesområdet for disse foranstaltninger udvides til at omfatte strafbare handlinger, der begås af kriminelle organisationer, idet organiseret kriminalitet er "eurokriminalitet" som omhandlet i artikel 83, stk. 1, i TEUF. Dette vil også omfatte tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger som harmoniseret på EU-plan. Udvidelsen til at omfatte strafbare handlinger, der enten er harmoniseret på EU-plan, eller hvor det relaterede politikområde er harmoniseret på EU-plan, er ligeledes berettiget, da de foreslåede foranstaltninger vedrørende beslaglæggelse og konfiskation er helt afgørende for at sikre en effektiv gennemførelse af en EU-politik på et område, der har været genstand for harmoniseringsforanstaltninger, og som dermed er omfattet af artikel 83, stk. 2, i TEUF. De foranstaltninger, der har til formål at forbedre forvaltningen af beslaglagte og konfiskerede formuegoder, er nødvendige for at sikre en effektiv gennemførelse af beslaglæggelses- og konfiskationsforanstaltninger og er supplerende krav, der er omfattet af artikel 83 i TEUF. Dette gælder også for bestemmelser, der sigter mod at udvikle en mere bredspektret strategi til inddrivelse af aktiver, kombineret med samarbejdsmekanismer mellem myndigheder på

¹⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1805 af 14. november 2018 om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation (EUT L 303 af 28.11.2018, s. 1).

nationalt plan og bestemmelser, der har til formål at sikre, at de kompetente myndigheder har de nødvendige ressourcer til at udføre deres opgaver.

Desuden bidrager foranstaltningerne vedrørende sporing og identifikation af aktiver samt styrkelse af samarbejdet mellem kontorer for inddrivelse af aktiver og kontorer for forvaltning af aktiver med deres modparter i andre medlemsstater ligeledes til et effektivt grænseoverskridende samarbejde om forebyggelse, afsløring og efterforskning af strafbare handlinger. De er som sådan omfattet af artikel 87, stk. 2, i TEUF.

Da anvendelsesområdet for artikel 87 i TEUF ikke er begrænset med hensyn til de omfattede forbrydelser, finder ovennævnte foranstaltninger også anvendelse på tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger, i det omfang en sådan tilsidesættelse udgør en strafbar handling som defineret i national ret, og for så vidt som de letter forebyggelsen og afsløringen af tilsidesættelser af Unionens restriktive foranstaltninger.

De proceduremæssige garantier i dette direktiv samt bestemmelsen om at sikre erstatning til ofre er desuden omfattet af artikel 82, stk. 2, i TEUF.

- **Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)**

Medlemsstaternes individuelle bestræbelser på at bekæmpe organiseret kriminalitet er ikke tilstrækkelige til at tackle den grænseoverskridende karakter af organiserede kriminelle gruppers aktiviteter, idet 70 % af de kriminelle grupper, der opererer i EU, er aktive i mere end tre medlemsstater¹⁵, hvor de skjuler og geninvesterer udbytte fra kriminelle aktiviteter i hele EU's indre marked. Kriminelle grupper anvender et komplekst net af bankkonti og skuffeselskaber på tværs af de enkelte landes retssystemer for at skjule revisionssporet og skjule kilden til og ejendomsretten til midler, idet de kriminelle tilsyneladende har fokus på medlemsstater med svagere ordninger til brug for inddrivelse af aktiver¹⁶.

En fornyet indsats i hele Unionen over for kriminelle organisationers finansielle midler er derfor helt afgørende for en effektiv inddrivelse af redskaber og udbytte fra strafbart forhold. Det foreslåede direktiv vil lette det grænseoverskridende samarbejde og bidrage til en mere effektiv bekæmpelse af organiseret kriminalitet.

- **Proportionalitetsprincippet**

I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. artikel 5, stk. 4, i TEU, er det foreslåede direktiv begrænset til, hvad der er nødvendigt og forholdsmæssigt for at gennemføre en fælles minimumsstandard i hele EU.

¹⁵ Europol, European Union Serious and Organised Crime Threat Assessment "[A Corrupting Influence: The infiltration and undermining of Europe's economy and society by organised crimes](#)", (2021).

¹⁶ Jf. det møde med Eurojusts eksperter i juni 2016, som der henvises til i arbejdsdokumentet fra Kommissionens tjenestegrene om konsekvensanalyse, der er knyttet som et bilag til forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gensidig anerkendelse af afgørelser om beslaglæggelse og konfiskation (SWD (2016) 468 final).

Med forslaget styrkes kapaciteten og redskaberne til at spore, beslaglægge, forvalte og konfiskere aktiver, der er erhvervet ved ulovlig vinding. Foranstaltningerne sikrer et tilstrækkeligt bredt anvendelsesområde, men fokuserer især på aktiver, der er erhvervet ved ulovlig vinding i forbindelse med kriminelle aktiviteter, der udføres som led i organiseret kriminalitet. I forslaget præciseres en række forpligtelser af mere generel karakter og dermed mindskes de forskelle mellem medlemsstaterne, som kan udgøre hindringer for et grænseoverskridende samarbejde, og der skabes yderligere juridisk klarhed.

Virkningen af de foreslåede foranstaltninger for medlemsstaterne med hensyn til de nødvendige ressourcer og behovet for at tilpasse de nationale rammer opvejes desuden af fordelene ved de kompetente myndigheders forbedrede muligheder for at spore og identificere, beslaglægge, forvalte og konfiskere aktiver, der er erhvervet ved ulovlig vinding.

Desuden er de enkelte foranstaltninger begrænset til, hvad der er nødvendigt og står i et rimeligt forhold til målene om at forstyrre organiseret kriminalitet og fratage kriminelle deres betydelige ulovlige fortjeneste. Dette gøres f.eks. ved at begrænse den systematiske iværksættelse af søgning efter aktiver, som er relateret til strafbare handlinger, til sådanne, der kan indebære betydelige økonomiske fordele. Dette opnås også ved at begrænse mulighederne for konfiskation, hvis der ikke er afsagt dom for en specifik forbrydelse, til forbrydelser af grov karakter, hvor aktiverne sandsynligvis har en betydelig værdi. Proportionaliteten sikres overordnet set ved at kombinere de forskellige foranstaltninger med omfattende garantier.

- **Valg af retsakt**

Forslaget har form af et direktiv, der har til formål at sikre fælles minimumsstandards for beslaglæggelses- og konfiskationsforanstaltninger på tværs af medlemsstaterne og samtidig styrke den fælles kapacitet med hensyn til sporing, identifikation og forvaltning af formuegoder og lette det grænseoverskridende samarbejde om bekæmpelse af udbytte fra strafbart forhold. Valget af retsakt giver medlemsstaterne tilstrækkelig fleksibilitet til at gennemføre de fælles foranstaltninger i overensstemmelse med nationale retstraditioner og organisatoriske rammer.

Det foreslåede direktiv indeholder bestemmelser om kontorer for inddrivelse af aktiver, som i øjeblikket er reguleret i Rådets afgørelse om kontorer for inddrivelse af aktiver, samt om aspekter vedrørende konfiskation, der er reguleret i konfiskationsdirektivet og i Rådets rammeafgørelse 2005/212/RIA om konfiskation af udbytte, redskaber og formuegoder fra strafbart forhold. Ved det foreslåede direktiv ophæves Rådets rammeafgørelse 2005/212/RIA, Rådets afgørelse om kontorer for inddrivelse af aktiver og konfiskationsdirektivet, idet fælles standarder for sporing og identifikation af aktiver, beslaglæggelse, forvaltning og konfiskation samles i en enkelt retsakt. Koncentrationen af tidligere spredte forpligtelser i én retsakt vil sikre en mere sammenhængende og strategisk tilgang til inddrivelse af aktiver og samarbejde mellem alle relevante aktører inden for systemet til inddrivelse af aktiver.

- **Udvalget for Forskriftskontrol**

Konsekvensanalysen blev forelagt for Udvalget for Forskriftskontrol den 2. februar 2022. Udvalget for Forskriftskontrol gennemgik udkastet til konsekvensanalyse på mødet den 2. marts 2022 og afgav en positiv udtalelse uden bemærkninger den 4. marts 2022.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Der blev foretaget en evaluering for at vurdere, om EU's nuværende system til inddrivelse af aktiver stadig er egnet til formålet, og identificere eventuelle mangler, der kunne hæmme bekæmpelsen af organiseret kriminalitet. I overensstemmelse med princippet om "evaluering først" blev det vurderet, om de oprindeligt forventede resultater var opnået, og der blev peget på de områder, hvor der var behov for en yderligere forbedring eller ajourføring af gældende retsforskrifter.

I den forbindelse har de to evaluerede retsakter, nemlig Rådets afgørelse om kontorer for inddrivelse af aktiver og konfiskationsdirektivet, bidraget til at øge samarbejdet mellem kontorerne for inddrivelse af aktiver ved at tilnærme begreberne beslaglæggelse og konfiskation på tværs af medlemsstaterne og til en vis grad øge beslaglæggelses- og konfiskationsprocenterne. I evalueringen blev det imidlertid konkluderet, at der fortsat er udfordringer med hensyn til identifikation af aktiver, og at den samlede konfiskation af udbytte fra strafbare forhold fortsat er for lav til i væsentlig grad at påvirke de organiserede kriminelles fortjeneste. Trods forbedringen af forskellige aspekter af ordningen med inddrivelse af aktiver efter vedtagelsen af Rådets afgørelse om kontorer for inddrivelse af aktiver og af konfiskationsdirektivet gør de problemer, der blev konstateret forud for vedtagelsen af de relevante retsakter (og navnlig konfiskationsdirektivet), sig i vid udstrækning stadig gældende sammen med en række mangler, der påvirker medlemsstaternes kapacitet til at spore og identificere, beslaglægge, konfiskere og forvalte aktiver, der er erhvervet ved ulovlig vinding, på en effektiv måde.

- **Høringer af interesserede parter**

I forbindelse med udarbejdelsen af dette forslag har Kommissionen hørt en lang række interessenter, herunder EU-institutioner og -agenturer, kontorer for inddrivelse af aktiver, retshåndhævende myndigheder i medlemsstaterne, ikke-statslige organisationer og civilsamfundet samt internationale organisationer.

Interessenterne blev hørt på en række forskellige måder, herunder i form af feedback til en indledende konsekvensanalyse, arrangementer for interessenter, workshops, målrettede høringer, offentlig høring, en undersøgelse til støtte for konsekvensanalysen, halvstrukturerede interviews og workshops om politiske løsningsmodeller.

Der blev offentliggjort en indledende **konsekvensanalyse** med henblik på feedback fra den 9. marts 2021 til den 6. april 2021. Der blev modtaget i alt 13 svar fra en række interessenter.

Der blev afholdt to **workshops for interessenter** med repræsentanter for kontorer for inddrivelse af aktiver den 25. og 26. maj 2021 og konfiskationsdirektivets kontaktudvalg den 1. og 2. juni 2021. Formålet med disse workshops var at indhente meninger om effektiviteten, virkningsfuldheden, relevansen, sammenhængen og EU-merværdien af konfiskationsdirektivet og Rådets afgørelse om kontorer for inddrivelse af aktiver. Disse workshops blev efterfulgt af målrettede høringer i form af skriftlige svar fra deltagerne.

Der blev afholdt en **offentlig høring** fra den 21. juni til den 27. september 2021 for at indhente synspunkter fra borgere og interessenter. Der indgik i alt 50 svar. Svarene understregede betydningen af grænseoverskridende samarbejde mellem retshåndhævende myndigheder for at komme på sporet af udbytte fra strafbare forhold og kastede lys over hindringerne for effektiv identifikation, forvaltning og konfiskation af udbytte fra strafbare forhold såsom utilstrækkelige beføjelser og adgang til oplysninger fra kontorer for inddrivelse af aktiver samt det begrænsede anvendelsesområde for konfiskationsdirektivet. Respondenterne gik desuden ind for at ajourføre de gældende retsforskrifter i overensstemmelse hermed for at løse disse problemer.

Kommissionen bestilte desuden også en **undersøgelse til støtte for udarbejdelsen af konsekvensanalysen**. Undersøgelsen blev gennemført af en ekstern konsulent mellem marts 2021 og december 2021. Forberedelsen af undersøgelsen omfattede dokumentationsundersøgelser og næsten 40 halvstrukturerede interviews med interessenter såsom Den Europæiske Unions Agentur for Uddannelse inden for Retshåndhævelse (Cepol), Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol), Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), retshåndhævende myndigheder, kontorer for inddrivelse af aktiver og ikke-statslige organisationer. Den omfattede desuden målrettede høringer i form af skriftlige spørgeskemaer til kontorer for inddrivelse af aktiver og medlemmer af konfiskationsdirektivets kontaktudvalg i juli 2021. Endelig blev der afholdt yderligere fire workshops i september 2021 for at få kendskab til interessenternes synspunkter vedrørende de politiske løsningsmodeller og identificere de potentielle virkninger af de politiske løsningsmodeller.

- **Konsekvensanalyse**

I den konsekvensanalyse, der lå til grund for udarbejdelsen af dette initiativ, undersøgte man forskellige politiske muligheder for at håndtere den omstændighed, at EU's system til inddrivelse af aktiver ikke er godt rustet til effektivt at håndtere den komplekse måde, som kriminelle organisationer opererer på. Ud over referencescenariet, som ikke ville medføre ændringer i den nuværende situation, blev følgende muligheder analyseret:

Løsningsmodel 1, der omfatter **ikkelovgivningsmæssige foranstaltninger** til støtte for udveksling af erfaringer, viden og god praksis mellem de kompetente myndigheder med henblik på at styrke kapaciteten til inddrivelse af aktiver og forståelsen i forbindelse med de forskellige faser af inddrivelse af aktiver. Disse udvekslinger vil blive yderligere styrket gennem udvikling af passende EU-vejledning og, hvor det er relevant, uddannelse af de kompetente myndigheder.

I **løsningsmodel 2**, består foranstaltningerne primært af **målrettede ændringer** af Rådets afgørelse og konfiskationsdirektivet for at præcisere anvendelsesområdet for de eksisterende generelle krav og styrke deres effektivitet. Disse foranstaltninger vil omfatte krav til medlemsstaterne om at fastlægge en national strategi for inddrivelse af aktiver og om at sikre, at de kompetente myndigheder har de nødvendige kvalifikationer og ressourcer. Det vil desuden indebære foranstaltninger, der tager sigte på at forbedre det grænseoverskridende samarbejde mellem kontorerne for inddrivelse af aktiver, herunder adgang til databaser og udvidede beslaglæggelsesbeføjelser.

Løsningsmodel 3 indeholder ud over de foranstaltninger, der indgår i løsningsmodel 2, **mere detaljerede krav** til medlemsstaterne i alle faser af inddrivelsesprocessen. Dette vil omfatte forpligtelser såsom systematisk iværksættelse af økonomisk efterforskning samt specifikke krav til forvaltning af aktiver, såsom planlægning forud for beslaglæggelse, mellemliggende salg og oprettelse af specialiserede kontorer til forvaltning af aktiver. Anvendelsesområdet for konfiskationsdirektivet vil desuden blive udvidet til at omfatte en bredere vifte af forbrydelser: Den nuværende ikkedomsbaserede konfiskationsbestemmelse vil blive udvidet, og der vil blive indført en ikke nærmere bestemt model for konfiskation af formuegoder, der sikrer konfiskation af aktiver, der ikke er knyttet til en bestemt forbrydelse.

I **løsningsmodel 4** vil foranstaltningerne bygge videre på foranstaltningerne i løsningsmodel 3, men bestemmelseernes anvendelsesområde vil blive udvidet til at omfatte alle forbrydelser og medføre mere omfattende krav i forbindelse med iværksættelse af efterforskninger. Der vil desuden blive fastsat mere konkrete betingelser for hastesafgørelser om beslaglæggelse og udveksling af oplysninger mellem kontorerne for inddrivelse af aktiver.

I lyset af de forskellige økonomiske, sociale og miljømæssige virkninger, der er forbundet med hver af løsningsmodellerne, men også deres værdi med hensyn til effektivitet, virkningsfuldhed og proportionalitet viste konsekvensanalysen, at den foretrukne løsningsmodel var løsningsmodel 3.

Foranstaltninger, der indgår i løsningsmodel 1 kan supplere lovændringer, men i betragtning af, at de konstaterede problemer i høj grad skyldes den lovgivningsmæssige ramme, ville disse ikke have været tilstrækkelige til effektivt at løse de konstaterede problemer. Løsningsmodel 2 vil ligeledes kun i begrænset omfang bidrage til at forbedre den nuværende situation, da de få yderligere krav i forhold til status quo kun vil styrke kapaciteten til sporing og identifikation af aktiver i et vist omfang, og ikke vil være tilstrækkelig til at sikre en effektiv forvaltning af beslaglagte aktiver og ikke vil omfatte alle relevante kriminelle aktiviteter, for så vidt som konfiskationsforanstaltningerne forbliver begrænsede.

Med hensyn til løsningsmodel 3 blev det konstateret, at foranstaltningerne vedrørende sporing og identifikation af aktiver og foranstaltninger til sikring af, at der indføres effektive mekanismer til forvaltning af aktiver og konfiskationsmodeller, i væsentlig grad vil forbedre effektiviteten af systemet til inddrivelse af aktiver. På trods af omkostningerne anses disse foranstaltninger for at være effektive i betragtning af det kvalitative spring i konfiskationsraten og for at stå i et rimeligt forhold til den administrative byrde og indgriben i medlemsstaternes organisatoriske strukturer. Med hensyn til grundlæggende rettigheder blev

virkningerne af løsningsmodel 3 og navnlig af den nye konfiskationsmodel anset for at være opvejet af de foreslåede garantier og det tilstræbte politiske mål i betragtning af problemets omfang.

Med hensyn til løsningsmodel 4 forventedes de forventede effektivitetsgevinster at være begrænsede i forhold til de ekstra omkostninger og det større indgreb i medlemsstaternes frihed til at tilrettelægge nationale ordninger for inddrivelse af aktiver i overensstemmelse med deres valg og nationale præferencer.

Efter den positive udtalelse uden forbehold, som Udvalget for Forskriftskontrol afgav den 4. marts 2022, blev konsekvensanalysen revideret for at styrke præsentationen og sammenligningen af de politiske løsningsmodeller, herunder deres omkostninger, fordele og virkninger. Konsekvensanalysen blev yderligere revideret for bedre at afspejle de forskellige interessenters synspunkter, og hvordan de identificerede problemer er forskellige i medlemsstaterne. Endelig skitserer revisionen et første overvågnings- og evalueringsprogram for det påtænkte forslag.

- **Målerettet regulering og forenkling**

Ifølge Kommissionens program for målerettet og effektiv regulering (REFIT) bør alle initiativer, som har til formål at ændre den eksisterende EU-lovgivning, sigte mod at forenkle og nå de anførte politiske mål mere effektivt (dvs. mindske unødige reguleringsrelaterede omkostninger). Konsekvensanalysen tyder på, at de foranstaltninger, der er fastsat i det foreslåede direktiv, forventes at have en virkning i form af en byrde for medlemsstaterne, som vil blive opvejet af fordelene.

I det omfang bestemmelserne i det foreslåede direktiv lægger op til en mere strategisk tilgang til inddrivelse af aktiver, tilvejebringer mere effektive redskaber til konfiskation af aktiver og sikrer, at de kompetente myndigheder har de nødvendige ressourcer, færdigheder og beføjelser, vil medlemsstaternes ordninger til brug for inddrivelse af aktiver og grænseoverskridende samarbejde blive betydeligt mere effektive.

Den reguleringsmæssige byrde i forbindelse med disse foranstaltninger vil blive mere end opvejet af fordelene ved at identificere, beslaglægge og konfiskere flere aktiver, der er erhvervet ved ulovlig vinding, og bevare eller endda maksimere deres værdi.

- **Grundlæggende rettigheder**

Alle foranstaltninger i forslaget overholder de grundlæggende rettigheder og friheder som anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og de skal gennemføres i overensstemmelse hermed. Enhver begrænsning af udøvelsen af de grundlæggende rettigheder og friheder er underlagt betingelserne i artikel 52, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder, dvs. at den skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet med hensyn til respekten for den legitime målsætning om reelt at nå de mål af almen interesse, som Unionen har anerkendt, og beskytte andres rettigheder og friheder. Begrænsninger skal være fastsat ved lov og respektere essensen i chartrets rettigheder og friheder.

De foreslåede foranstaltningers indgreb i de grundlæggende rettigheder (herunder navnlig ejendomsrettigheder) er begrundet i behovet for effektivt at fratage kriminelle og navnlig dem, der begår organiseret kriminalitet, de aktiver, de har erhvervet ved ulovlig vinding, da de både udgør den vigtigste motivation for dem til at begå kriminalitet og midlerne til at fortsætte og udvide deres kriminelle aktiviteter. De foreslåede foranstaltninger er begrænset til, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål. Den nyligt indførte konfiskationsmodel er begrundet i de iboende vanskeligheder med at knytte aktiver til specifikke forbrydelser, hvor ejeren er involveret i organiseret kriminalitet, der består af flere strafbare handlinger begået over en længere periode. Endelig vil overholdelsen af de grundlæggende rettigheder blive sikret i kraft af garantier, herunder effektive retsmidler, som den berørte person har adgang til i forbindelse med alle foranstaltninger i det foreslåede direktiv, herunder nyligt indførte krav vedrørende mellemliggende salg eller den nye konfiskationsmodel.

Dette forslag sikrer også, at de relevante EU-databeskyttelsesregler anvendes ved gennemførelsen af direktivet.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen konsekvenser for EU's budget.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Gennemførelsen af det foreslåede direktiv vil blive evalueret 3 år efter dets ikrafttræden, hvorefter Kommissionen vil forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet. I denne rapport vil det blive vurderet, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivet. Kommissionen vil fem år efter direktivets ikrafttræden forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med en vurdering af direktivets virkning og merværdi.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Dette forslag til direktiv er inddelt i otte kapitler:

Almindelige bestemmelser om inddrivelse og konfiskation af aktiver (kapitel I, artikel 1-3).

I artikel 1 angives formålet med direktivet, nemlig at fastsætte minimumsregler for sporing og identifikation, beslaglæggelse, konfiskation og forvaltning af formuegoder i forbindelse med strafbare forhold og at lette gennemførelsen af Unionens restriktive foranstaltninger, hvor det er nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger i forbindelse med tilsidesættelse af sådanne foranstaltninger.

I artikel 2 defineres anvendelsesområdet, idet de strafbare handlinger, som reglerne i dette direktiv finder anvendelse på, opregnes. Denne liste omfatter de forbrydelser, der er anført i

artikel 83 i TEUF, og dem, der er harmoniseret på EU-plan. Desuden omfatter bestemmelsen om anvendelsesområdet en række forbrydelser, der typisk udføres af organiserede kriminelle grupper. Den omfatter endvidere straffbare handlinger i forbindelse med tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger. Med henblik på sporing og identifikation af formuegoder er handlinger, der kan straffes med fængsel med en maksimumsstraf på mindst et år, omfattet.

I artikel 3 defineres de centrale begreber, der anvendes som led i inddrivelsen af aktiver, idet de definitioner, der i øjeblikket indgår i konfiskationsdirektivet, bibeholdes, og der tilføjes nye definitioner, f.eks. i forbindelse med søgning efter aktiver samt udtrykket "målrettede økonomiske sanktioner" og "Unionens restriktive foranstaltninger". Henvisninger til udtrykket "aktiv" skal forstås på en ikke-teknisk måde. Med henblik på bestemmelserne om sporing og identifikation, beslaglæggelse, konfiskation og forvaltning af formuegoder i straffesager anvendes og defineres begreberne "udbytte", "redskaber" og "formuegoder".

Bestemmelser om sporing og identifikation af aktiver (kapitel II, artikel 4-10)

Bestemmelserne i kapitel II har hjemmel i artikel 87, stk. 2, i TEUF. Bestemmelserne har til formål at spore og identificere formuegoder inden for rammerne af straffesager samt at lette gennemførelsen af Unionens restriktive foranstaltninger, hvor det er nødvendigt for at forebygge, opdage eller efterforske straffbare handlinger i forbindelse med tilsidesættelse af disse foranstaltninger.

I artikel 4 fastsættes det, at medlemsstaterne skal sikre, at der indledes en efterforskning for at finde frem til de relevante aktiver med henblik på at lette det grænseoverskridende samarbejde, navnlig når der er mistanke om, at en strafbar handling kan indebære en betydelig fortjeneste, og for at forebygge, afsløre eller efterforske tilsidesættelsen af Unionens restriktive foranstaltninger.

Ved artikel 5 indføres en forpligtelse for medlemsstaterne til at oprette mindst ét kontor for inddrivelse af aktiver i overensstemmelse med Rådets afgørelse om oprettelse af de nuværende kontorer for inddrivelse af aktiver. Ud over de gældende regler opregnes i denne bestemmelse de specifikke opgaver, som kontorerne for inddrivelse af aktiver har, herunder udveksling af oplysninger med andre kontorer for inddrivelse af aktiver i andre medlemsstater, også i forbindelse med forebyggelse, afsløring og efterforskning af tilsidesættelser af Unionens restriktive foranstaltninger. Kontorerne for inddrivelse af aktiver får ligeledes til opgave at spore og identificere formuegoder tilhørende personer og enheder, der er omfattet af Unionens restriktive foranstaltninger. Herved vil kontorerne for inddrivelse af aktiver ligeledes have beføjelse til at træffe øjeblikkelige foranstaltninger for midlertidigt at beslaglægge de pågældende formuegoder.

I artikel 6 fastsættes de oplysninger, som medlemsstaterne skal gøre direkte tilgængelige for kontorerne for inddrivelse af aktiver for at sikre en hurtig reaktion på anmodninger om oplysninger fra andre medlemsstater, hvilket ikke er reguleret i Rådets afgørelse om kontorer for inddrivelse af aktiver.

Artikel 7 indeholder specifikke garantier med hensyn til adgang til oplysninger. Denne bestemmelse har til formål at sikre, at de nationale myndigheder har adgang til oplysningerne efter "need-to-know"-princippet under overholdelse af de nødvendige sikkerheds- og fortrolighedsregler.

I artikel 8 fastlægges en tilsynsramme for de kompetente nationale myndigheders adgang til oplysninger. Formålet med denne bestemmelse er at forhindre enhver forseelse eller upassende adgang til oplysninger.

Artikel 9 regulerer udvekslingen af oplysninger mellem kontorerne for inddrivelse af aktiver, både af egen drift og efter anmodning, idet bestemmelsen præciserer Rådets afgørelse om kontorer for inddrivelse af aktiver, herunder ved at angive formålet med sådanne udvekslinger, det minimum af oplysninger, der skal indgå i grænseoverskridende anmodninger, måden, hvorpå udveksling af oplysninger skal ske (SIENA), og grundene til at meddele afslag på sådanne anmodninger.

I artikel 10 fastsættes fristerne for besvarelse af anmodninger om oplysninger uden at ændre de frister, der er fastsat i Rådets afgørelse om kontorer for inddrivelse af aktiver, hvori der henvises til fristerne i Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA¹⁷. Denne bestemmelse regulerer to scenarier, nemlig normale anmodninger, der bør besvares inden for syv dage, og hasteanmodninger, der bør behandles inden for otte timer.

Bestemmelser om beslaglæggelse og konfiskation af aktiver (kapitel III, artikel 11-18)

Bestemmelserne om beslaglæggelse og konfiskation har hjemmel i artikel 83 i TEUF. Bestemmelserne i kapitel III finder anvendelse på strafbare handlinger, der er omfattet af direktivets artikel 2, stk. 1, 2, 3 og 4, men ikke på beslaglæggelse som led i Unionens restriktive foranstaltninger.

I artikel 11 opstilles en forpligtelse for medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at aktiver, der hidrører fra ulovlig vinding, hurtigt og om nødvendigt med øjeblikkelig virkning kan beslaglægges for at undgå, at de bortskaffes. Disse foranstaltninger omfatter — ud over de foranstaltninger, der er fastsat i konfiskationsdirektivet — muligheden for, at kontorerne for inddrivelse af aktiver kan træffe midlertidige hastebeslaglæggelsesforanstaltninger, indtil der kan træffes en formel afgørelse om beslaglæggelse. Denne bestemmelse indeholder også en særlig garanti, hvorefter afgørelsen om beslaglæggelse kun skal opretholdes, så længe det er nødvendigt, og at formuegoderne straks skal tilbageleveres, hvis de ikke konfiskeres.

Artikel 12 indeholder et krav om, at medlemsstaterne skal gøre det muligt at konfiskere redskaber og udbytte fra strafbart forhold efter en endelig domfældelse og gøre det muligt at

¹⁷ Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA af 18. december 2006 om forenkling af udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder (EUT L 386 af 29.12.2006, s. 89).

konfiskere formuegoder af en værdi, der svarer til udbyttet fra et strafbart forhold ("standardkonfiskation og værdikonfiskation" som fastsat i gældende EU-regler).

Det fremgår af artikel 13, at medlemsstaterne skal muliggøre konfiskation af formuegoder, som den tiltalte eller mistænkte person har overført til tredjemand med henblik på at undgå konfiskation ("konfiskation hos tredjemand" som fastsat i konfiskationsdirektivet). En sådan konfiskation er kun berettiget, hvis tredjemand vidste eller burde have vidst, at overførslen af formuegodet blev foretaget i dette øjemed. I bestemmelserne angives de omstændigheder, der er relevante for denne vurdering.

I artikel 14 er der fastsat et krav om, at medlemsstaterne skal gøre det muligt at konfiskere en dømt persons formuegoder, når en national ret i en medlemsstat er overbevist om, at formuegoderne stammer fra en kriminel handling ("udvidet konfiskation"). Den nationale ret skal ved sin vurdering tage hensyn til alle sagens omstændigheder, herunder den omstændighed, at formuegodets værdi er ude af proportion med til den dømte persons lovlige indkomst. Sammenlignet med konfiskationsdirektivet er denne mulighed tilgængelig for alle former for kriminalitet, der falder ind under direktivets anvendelsesområde.

I artikel 15 er der opstillet et krav om, at medlemsstaterne giver adgang til konfiskation, når der foreligger dokumentation for, at der er begået en strafbar handling, men en domfældelse ikke er mulig på grund af et begrænset antal omstændigheder. Disse omstændigheder omfatter ud over sygdom og forsvinden (som allerede er omfattet af konfiskationsdirektivet) den mistænkte eller tiltaltes død samt immunitet eller amnesti og det forhold, at de frister, der er fastsat i national ret, er udløbet. Anvendelsesområdet er begrænset til lovovertrædelser, der kan straffes med fængsel i mindst 4 år.

Ved artikel 16 indføres en ny mulighed for konfiskation, når aktiver beslaglægges på grundlag af mistanke om deltagelse i organiseret kriminalitet, og hvor konfiskation i henhold til andre bestemmelser i direktivet ikke er mulig. Den bør kun give mulighed for konfiskation af aktiver, hvis den nationale ret er overbevist om, at de pågældende aktiver hidrører fra kriminelle aktiviteter. Denne konklusion skal baseres på en samlet vurdering af alle sagens omstændigheder, herunder om formuegodets værdi står i misforhold til ejerens lovlige indkomst. Anvendelsesområdet er begrænset til lovovertrædelser, der kan straffes med fængsel i mindst 4 år.

Det fremgår af artikel 17, at medlemsstaterne skal sikre, at der efter domsafsigelsen indledes en efterforskning for at finde frem til aktiver for at sikre en effektiv fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation. Det er efter denne bestemmelse desuden et krav, at medlemsstaterne tager muligheden for at anvende konfiskerede ejendomme til offentlige eller sociale formål i betragtning. Begge bestemmelser er baseret på relevante bestemmelser i konfiskationsdirektivet.

Artikel 18 har til formål at sikre, at ofres ret til erstatning ikke påvirkes af konfiskationsforanstaltninger svarende til den relevante bestemmelse i konfiskationsdirektivet.

Bestemmelser om forvaltning af aktiver (kapitel IV, artikel 19-21)

Bestemmelserne om forvaltning har hjemmel i artikel 83 i TEUF. Bestemmelserne i kapitel IV finder anvendelse på strafbare handlinger, der er omfattet af direktivets artikel 2, stk. 1, 2, 3 og 4, men ikke på beslaglæggelse som led i Unionens restriktive foranstaltninger.

Det fremgår af artikel 19, at medlemsstaterne skal sikre, at beslaglagte eller konfiskerede aktiver forvaltes effektivt, indtil de kan afhændes. Med en yderligere præcisering af anvendelsesområdet for dette generelle krav (svarende til den relevante bestemmelse i konfiskationsdirektivet) er formålet med denne bestemmelse at bevare værdien af aktiverne og minimere forvaltningsomkostningerne. For at nå dette mål skal medlemsstaterne foretage et foreløbigt skøn over de omkostninger, der vil skulle afholdes i forbindelse med forvaltningen af aktiverne ("planlægning forud for beslaglæggelse").

Ifølge artikel 20 skal medlemsstaterne give mulighed for at overføre eller sælge beslaglagte aktiver, inden afgørelsen om konfiskation træffes ("mellemliggende salg"). I bestemmelsen præciseres anvendelsesområdet for denne generelle forpligtelse (som fastsat i konfiskationsdirektivet), idet der opstilles et krav om, at der under visse omstændigheder skal foretages mellemliggende salg for at undgå tab af aktivets værdi eller for at undgå, at forvaltningsomkostningerne bliver uforholdsmæssigt høje. Dette krav er underlagt en række garantier for at beskytte den berørte persons legitime interesser. Disse garantier omfatter ud over de almindelige garantier også retten til at blive hørt, inden der træffes afgørelse om mellemliggende salg. Disse regler finder anvendelse på formuegoder, der er identificeret i forbindelse med gennemførelsen af Unionens restriktive foranstaltninger, i det omfang de er blevet beslaglagt i forbindelse med en straffesag, såsom ved tilsidesættelse af Unionens sanktioner. Artikel 20 giver endvidere adgang til at kræve omkostningerne til forvaltning af beslaglagte aktiver betalt af den reelle ejer.

Ifølge artikel 21 skal medlemsstaterne oprette mindst ét kontor til forvaltning af aktiver, og de opgaver, der skal udføres af disse kontorer, beskrives mere præcist end i de relevante bestemmelser i konfiskationsdirektivet.

Bestemmelser om garantier (kapitel V, artikel 22-24)

Bestemmelserne om forvaltning har hjemmel i artikel 82, stk. 2, i TEUF. Bestemmelserne i kapitel V finder anvendelse på strafbare handlinger, der er omfattet af direktivets artikel 2, stk. 1, 2, 3 og 4.

Garantierne i dette afsnit er i vid udstrækning baseret på de nuværende bestemmelser i konfiskationsdirektivet, samtidig med at der gives yderligere præciseringer, der øger effektiviteten af garantierne, og ajourfører garantierne i forhold til de nye databeskyttelsesregler.

Artikel 22 har til formål at sikre, at berørte personer underrettes om de vedtagne beslaglæggelses- og konfiskationsforanstaltninger, herunder begrundelsen for, at de er blevet truffet.

I artikel 23 fastsættes der mere specifikke krav, der sikrer, at der er adgang til effektive retsmidler til prøvelse af foranstaltninger, der træffes på grundlag af bestemmelserne i dette direktiv. Dette omfatter retten til advokatbistand.

Bestemmelser om den strategiske ramme for inddrivelse af aktiver (Kapitel VI, artikel 24-27)

De fleste bestemmelser i dette afsnit er nye og har til formål at sikre, at den overordnede proces for inddrivelse og konfiskation af aktiver bliver mere effektiv.

Det fremgår af artikel 24, at medlemsstaterne skal fastlægge en national strategi for inddrivelse af aktiver og ajourføre den hvert femte år. Den nationale strategi er tænkt som et redskab for medlemsstaterne til at træffe foranstaltninger, der kan øge indsatsen hos de nationale myndigheder, der er involveret i inddrivelsen af aktiver, sikre og lette samarbejde og koordination og måle fremskridt. I dette øjemed bør der som led i strategien fastsættes mål og afsættes tilstrækkelige ressourcer (herunder til uddannelse) samt fastlægges samarbejdsmekanismer mellem de relevante nationale myndigheder.

Ifølge artikel 25 skal medlemsstaterne sikre, at navnlig kontorer for inddrivelse af aktiver og kontorer for forvaltning af aktiver har de nødvendige ressourcer til at udføre deres opgaver.

I artikel 26 er der fastsat en forpligtelse for medlemsstaterne til at oprette et centralt register med relevante oplysninger om beslaglagte, forvaltede og konfiskerede aktiver. Kontorer for inddrivelse af aktiver, kontorer for forvaltning af aktiver samt andre myndigheder, der har til opgave at spore og identificere eller forvalte aktiver, bør have adgang til dette register.

Ifølge artikel 27 skal medlemsstaterne indhente statistiske oplysninger om de foranstaltninger, der træffes på grundlag af dette direktiv, og meddele Kommissionen disse oplysninger én gang om året. Pålidelige og fuldstændige statistiske data er afgørende for en korrekt vurdering af effektiviteten af de foranstaltninger, der træffes inden for rammerne af dette direktiv. Bestemmelsen giver Kommissionen beføjelse til om nødvendigt at vedtage delegerede retsakter om de oplysninger, der skal tilvejebringes, og de metoder, der skal anvendes.

Bestemmelser om samarbejde mellem kontorer for inddrivelse af aktiver og EU-organer, -agenturer og tredjelande (kapitel VII, artikel 28 og 29)

Bestemmelserne om samarbejde er nye og afspejler målet om at skabe en omfattende retlig ramme, der dækker alle relevante aspekter af inddrivelse af aktiver.

Artikel 28 har til formål at sikre samarbejde mellem kontorerne for inddrivelse af aktiver og Den Europæiske Anklagemyndighed, Europol og Eurojust med henblik på at lette sporingen og identifikationen af formuegoder, der kan gøres til genstand for konfiskation. I bestemmelsen fastsættes det ligeledes, at kontorerne for inddrivelse af aktiver skal samarbejde med Europol og Eurojust, hvor det er nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske lovovertrædelser i forbindelse med tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger.

Artikel 29 har til formål at sikre samarbejde mellem kontorer for inddrivelse af aktiver samt kontorer for forvaltning af aktiver og deres modparter i tredjelande. Samarbejdet mellem

kontorerne for inddrivelse af aktiver omfatter situationer, hvor det er nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare forhold i forbindelse med tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger.

Afsluttende bestemmelser (Kapitel VIII, artikel 30-37)

Dette afsnit omhandler en række retlige og tekniske spørgsmål. For det første tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter på de betingelser, der er fastsat i bestemmelsen (artikel 30). For det andet pålægges det medlemsstaterne at underrette Kommissionen om de udpegede kompetente myndigheder og relevante kontaktpunkter, jf. direktivets artikel 5 og artikel 21 (artikel 31). Dette kapitel indeholder desuden en bestemmelse om gennemførelse i national ret (artikel 32) og en forpligtelse for Kommissionen til at aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen og den efterfølgende evaluering af dette direktiv (artikel 33). Forholdet til andre retsakter præciseres (artikel 34), og det indeholder bestemmelser om erstatning af fem eksisterende retsakter (artikel 35), kun Danmark vil fortsat være bundet af Rådets afgørelse om inddrivelse af aktiver for at sikre, at samarbejdet med de danske kontorer for inddrivelse af aktiver fortsat vil være omfattet af den relevante EU-lovgivning. Endelig indeholder dette afsnit regler om ikrafttræden (artikel 36) og adressater (artikel 37).

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om inddrivelse og konfiskation af aktiver

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 2, artikel 83, stk. 1 og 2, og artikel 87, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁸,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I Europol's trusselsvurdering af grov og organiseret kriminalitet (SOCTA) fra 2021 fremhævede Europol den stigende trussel fra organiseret kriminalitet og kriminel infiltration. Henset til de betydelige indtægter fra organiseret kriminalitet, som beløber sig til mindst 139 mia. EUR om året, og som i stigende grad hvidvaskes ved hjælp af et parallelt undergrundsfinansielt system, udgør tilgængeligheden af sådanne indtægter fra kriminelle aktiviteter en betydelig trussel mod økonomiens og samfundets integritet og undergraver retsstatsprincippet og de grundlæggende rettigheder. EU-strategien for bekæmpelse af organiseret kriminalitet 2021-2025 tager sigte på at tackle disse udfordringer ved at fremme grænseoverskridende samarbejde, støtte effektiv efterforskning af kriminelle netværk, fjerne indtægter fra kriminelle aktiviteter og gøre de retshåndhævende myndigheder og retsvæsenet klar til den digitale tidsalder.
- (2) Hovedmotivet bag grænseoverskridende organiseret kriminalitet, herunder kriminelle højrisikonetværk, er økonomisk vinding. For at imødegå den alvorlige trussel, som organiseret kriminalitet udgør, bør de kompetente myndigheder derfor have mulighed for effektivt at spore og identificere, beslaglægge, konfiskere og forvalte redskaber og udbytte fra kriminalitet og formuegoder, der hidrører fra kriminelle aktiviteter.
- (3) Et effektivt system til inddrivelse af aktiver kræver hurtig sporing og identifikation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold samt formuegoder, der mistænkes for at være af kriminel oprindelse. Sådant udbytte, sådanne redskaber og sådanne

¹⁸ EUT C , , s. .

formuegoder bør beslaglægges for at forhindre, at de forsvinder, hvorefter de bør konfiskeres, når straffesagen er afsluttet. Et effektivt system til inddrivelse af aktiver kræver endvidere en effektiv forvaltning af beslaglagte og konfiskerede formuegoder for at bevare deres værdi for staten eller for at sikre godtgørelse til ofrene.

- (4) Unionens nuværende retlige ramme for sporing og identifikation, beslaglæggelse, konfiskation og forvaltning af udbytte, redskaber og formuegoder og for kontorer for inddrivelse af aktiver udgøres af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU¹⁹, Rådets afgørelse 2007/845/RIA²⁰ og Rådets rammeafgørelse 2005/212/RIA²¹. Kommissionen evaluerede direktiv 2014/42/EU og Rådets afgørelse 2007/845/RIA og konkluderede, at den nuværende ramme ikke fuldt ud har opfyldt det politiske mål om at bekæmpe organiseret kriminalitet ved at fratage de kriminelle deres fortjeneste.
- (5) Den eksisterende retlige ramme bør derfor ajourføres for at lette og sikre en effektiv inddrivelse og konfiskation af aktiver i hele Unionen. I dette øjemed bør der i direktivet fastsættes minimumsregler for sporing og identifikation, beslaglæggelse, konfiskation og forvaltning af formuegoder i forbindelse med straffesager. Herved bemærkes, at "retsforfølgning i straffesager" - uanset Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis - er et selvstændigt begreb i EU-retten som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol. Begrebet dækker alle typer af afgørelser om beslaglæggelse og konfiskation, der træffes efter en retssag vedrørende en strafbar handling. Det dækker også andre typer af afgørelser, der er truffet uden endelig domfældelse. Retsforfølgning i straffesager kan også omfatte strafferetlig efterforskning, der foretages af politiet og andre retshåndhævende myndigheder. Det er nødvendigt at styrke de kompetente myndigheders kapacitet til at fratage kriminelle deres indtægter fra kriminelle aktiviteter. Med henblik herpå bør der fastsættes regler for at styrke sporing og identifikation af aktiver samt beslaglæggelseskapacitet, forbedre forvaltningen af beslaglagte og konfiskerede formuegoder, styrke de retsregler, der ligger til grund for konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbare forhold og formuegoder hidrørende fra kriminelle organisationers kriminelle aktiviteter og forbedre den overordnede effektivitet af ordningen med inddrivelse af aktiver.
- (6) Vedtagelsen af Unionens hidtil usete og vidtrækkende restriktive foranstaltninger som følge af den russiske invasion i Ukraine har endvidere vist, at der er behov for at intensivere indsatsen for at sikre en effektiv gennemførelse af både sektorspecifikke og individuelle restriktive EU-foranstaltninger i hele Unionen. Selv om Unionens restriktive foranstaltninger ikke er af strafferetlig karakter eller forudsætter, at der foreligger en kriminel adfærd som betingelse for deres indførelse, er de også baseret på indefrysning af midler (dvs. målrettede økonomiske sanktioner) og bør derfor være omfattet af de styrkede kapaciteter i forbindelse med identifikation og sporing af formuegoder. Med henblik herpå bør der fastsættes regler for at forbedre den effektive

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union (EUT L 127 af 29.4.2014, s. 39).

²⁰ Rådets afgørelse 2007/845/RIA af 6. december 2007 om samarbejde mellem medlemsstaternes kontorer for inddrivelse af aktiver om sporing og identificering af udbyttet fra strafbart forhold eller andre formuegoder forbundet med kriminalitet (EUT L 332 af 18.12.2007, s. 103).

²¹ Rådets rammeafgørelse 2005/212/RIA af 24. februar 2005 om konfiskation af udbytte, redskaber og formuegoder fra strafbart forhold (EUT L 68 af 15.3.2005, s. 49).

identifikation og sporing af aktiver, der ejes eller kontrolleres af personer og enheder, der er omfattet af sådanne restriktive foranstaltninger, og for at fremme et øget internationalt samarbejde mellem kontorer for inddrivelse af aktiver med deres modparter i tredjelande. Foranstaltninger vedrørende beslaglæggelse og konfiskation inden for rammerne af dette direktiv, navnlig i henhold til direktivets kapitel III og IV, er dog fortsat begrænset til situationer, hvor formuegoder stammer fra kriminelle aktiviteter såsom tilsidesættelse af EU's restriktive foranstaltninger. Dette direktiv regulerer ikke indefrysning af midler og andre økonomiske ressourcer som led i Unionens restriktive foranstaltninger.

- (7) De foranstaltninger, der har til formål at øge kapaciteten til at spore og identificere relevante formuegoder i forbindelse med personer eller enheder, der er omfattet af Unionens restriktive foranstaltninger, samt supplerende foranstaltninger for at sikre, at sådanne formuegoder ikke overføres eller skjules for at omgå Unionens restriktive foranstaltninger, bidrager til forebyggelse og afsløring af mulige tilsidesættelser af Unionens restriktive foranstaltninger og øget grænseoverskridende samarbejde om efterforskning af mulige strafbare handlinger.
- (8) Reglerne bør lette det grænseoverskridende samarbejde ved at give de kompetente myndigheder de nødvendige beføjelser og ressourcer til at reagere hurtigt og effektivt på anmodninger fra myndigheder i andre medlemsstater. Bestemmelser om regler for tidlig sporing og identifikation, hasteforanstaltninger med henblik på beslaglæggelse eller effektiv forvaltning bidrager til at forbedre mulighederne for inddrivelse af aktiver på tværs af grænserne. I betragtning af navnlig den organiserede kriminalitets globale karakter bør samarbejdet med tredjelande også styrkes.
- (9) På grund af den polykriminelle karakter og det systemiske og profitorienterede samarbejde mellem kriminelle organisationer, der er involveret i en lang række ulovlige aktiviteter på forskellige markeder, kræver en effektiv bekæmpelse af organiseret kriminalitet, at der er adgang til beslaglæggelses- og konfiskationsforanstaltninger for så vidt angår fortjenesten fra alle strafbare handlinger, hvor organiserede kriminelle grupper er aktive. Disse forbrydelser omfatter de kriminalitetsområder, der er nævnt i artikel 83, stk. 1, herunder ulovlig handel med våben, ammunition og sprængstoffer som defineret i protokollen om bekæmpelse af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil, der supplerer De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet, som Unionen er part i. Ud over de forbrydelser, der er nævnt i artikel 83, stk. 1, bør direktivets anvendelsesområde også omfatte alle former for kriminalitet, der er harmoniseret på EU-plan, herunder svig, der skader Den Europæiske Unions økonomiske interesser, i lyset af organiserede kriminelle gruppers stigende aktiviteter på dette kriminalitetsområde. Direktivets anvendelsesområde bør endvidere omfatte miljøkriminalitet, som er en central aktivitet for organiserede kriminelle grupper, og som ofte er forbundet med hvidvask af penge eller vedrører affald og restprodukter, der produceres i forbindelse med fremstilling af og handel med narkotika. Hjælp til ulovlig indrejse og ulovligt ophold udgør en central aktivitet for organiserede kriminelle grupper og er typisk forbundet med menneskehandel.
- (10) Andre forbrydelser begået inden for rammerne af en kriminel organisation spiller en central rolle med hensyn til at generere indtægter og muliggøre yderligere kriminalitet, herunder grov kriminalitet af grænseoverskridende karakter. Sådanne forbrydelser bør

være omfattet af direktivets anvendelsesområde, i det omfang de begås inden for rammerne af en kriminel organisation. Forfalskning og piratkopiering af produkter er forbundet med hvidvask af penge og forfalskning af dokumenter og er til fare for det indre markeds funktion og fair konkurrence. Den ulovlige handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande, hænger ofte sammen med hvidvask af penge og udgør en vigtig finansieringskilde for organiserede kriminelle grupper. Forfalskning af administrative dokumenter og ulovlig handel hermed, herunder bankdokumenter eller identifikationsdokumenter, er et centralt redskab til hvidvask af penge, menneskehandel eller smugling af migranter og bør som sådan være omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. Andre forbrydelser, der ofte begås inden for rammerne af en organiseret kriminel gruppe, omfatter mord eller grov legemsbeskadigelse samt ulovlig handel med menneskelige organer og væv, som udgør en indtægtskilde for organiserede kriminelle grupper i forbindelse med lejermord, intimidering og menneskehandel. På samme måde anvendes kidnapning, ulovlig frihedsberøvelse eller gidseltagning samt afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning enten som indtægtskilde ved opkrævning af løsepenge eller som intimideringstaktik over for modstandere. Organiseret eller væbnet røveri er en af de mest almindelige former for profitskabelse for organiserede kriminelle grupper, og den begås ofte i forbindelse med andre forbrydelser, navnlig ulovlig handel med skydevåben. På samme måde kan ulovlig handel med stjålne køretøjer ikke kun generere overskud, men udgør også en mulighed for, at kriminalitet kan tilvejebringe de nødvendige redskaber til at begå yderligere forbrydelser. Det er desuden vigtigt at medtage skattekriminalitet i det omfang, den begås som en del af organiserede kriminelle aktiviteter, under direktivets anvendelsesområde, da denne specifikke forbrydelse er en understøttende indtægtskilde, navnlig når den finder sted i en grænseoverskridende sammenhæng. Typiske teknikker, der anvendes til at begå skattesvig eller skatteunddragelse, består i at gøre brug af grænseoverskridende selskabsstrukturer eller lignende ordninger til svigagtigt at opnå skattefordele og -refusion, skjule aktiver eller overskud, foretage lovlige fusioner med ulovlige overskud og aktiver eller overføre dem til andre enheder i udlandet for at skjule deres oprindelse eller (reelle) ejerskab.

- (11) [For at sikre en effektiv gennemførelse af Unionens restriktive foranstaltninger er det nødvendigt at udvide direktivets anvendelsesområde til også at omfatte tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger].
- (12) For at få fat i formuegoder, der kan omdannes og overføres for at skjule deres oprindelse, og for at sikre harmonisering og klarhed af definitioner i hele Unionen bør formuegoder, der kan gøres til genstand for beslaglæggelse og konfiskation, defineres bredt. Definitionen bør omfatte dokumenter eller papirer, der tjener som bevis for ejerskab eller økonomisk interesse i formuegoder, der er genstand for beslaglæggelse eller konfiskation, såsom f.eks. værdipapirer eller dokumenter, som kan give anledning til krav fra kreditorer, og normalt findes hos den person, der berøres af de relevante procedurer, såvel som fonde. Dette direktiv berører ikke gældende nationale procedurer for opbevaring af juridiske dokumenter eller papirer, der beviser adkomst til eller rettigheder over formuegoder, da de anvendes af de kompetente nationale myndigheder eller offentlige organer i overensstemmelse med national lovgivning. Definitionen bør omfatte alle former for aktiver, herunder kryptoaktiver.
- (13) For at få fat i formuegoder, der kan omdannes og overføres for at skjule deres oprindelse, og for at sikre harmonisering og klarhed af definitionerne i hele Unionen

bør der fastsættes en bred definition af udbytte fra strafbart forhold, som omfatter direkte udbytte fra kriminelle handlinger og alle indirekte fordele, herunder efterfølgende geninvestering eller omdannelse af direkte udbytte, i overensstemmelse med definitionerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1805²². Udbytte kan således omfatte alle formuegoder, herunder formuegoder, der er blevet fuldt eller delvist omdannet eller konverteret til andre formuegoder og er blevet blandet med formuegoder erhvervet på lovlig vis, op til den anslåede værdi af det blandede udbytte. Det bør også omfatte indtægter eller andre fordele, der stammer fra udbytte fra strafbart forhold eller fra formuegoder, som et sådant udbytte er blevet omdannet eller konverteret til eller blandet med.

- (14) For at lette det grænseoverskridende samarbejde er sporing og identifikation af formuegoder på et tidligt tidspunkt i en strafferetlig efterforskning af afgørende betydning for at sikre hurtig identifikation af redskaber, udbytte eller formuegoder, som efterfølgende kan konfiskeres, herunder formuegoder i forbindelse med kriminelle aktiviteter i andre lande. For at sikre, at finansielle efterforskninger prioriteres tilstrækkeligt i alle medlemsstater med henblik på at bekæmpe kriminalitet af grænseoverskridende karakter, er det nødvendigt at kræve, at de kompetente myndigheder iværksætter opsporing af aktiver fra det øjeblik, hvor der er mistanke om kriminelle aktiviteter, der sandsynligvis vil give anledning til betydelige økonomiske fordele.
- (15) Der bør også iværksættes efterforskning med henblik på at spore og identificere formuegoder, hvor det er nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger i forbindelse med tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger. Med henblik herpå bør kontorerne for inddrivelse af aktiver have beføjelse til at spore og identificere aktiver tilhørende personer eller enheder, der er genstand for målrettede økonomiske sanktioner. Når aktiverne er identificeret, bør kontorerne for inddrivelse af aktiver have beføjelse til midlertidigt at beslaglægge formuegoderne for at sikre, at de ikke forsvinder.
- (16) På grund af den tværnationale karakter af de midler, der anvendes af organiserede kriminelle grupper, bør oplysninger, der kan føre til identifikation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold og andre formuegoder, der ejes eller kontrolleres af kriminelle eller af personer eller enheder, der er omfattet af Unionens restriktive foranstaltninger, hurtigt udveksles mellem medlemsstaterne. Med henblik herpå er det nødvendigt at give kontorerne for inddrivelse af aktiver beføjelse til at spore og identificere formuegoder, som efterfølgende kan konfiskeres, at sikre, at de har adgang til de nødvendige oplysninger på klare betingelser, og at fastsætte regler for hurtig udveksling af oplysninger med hinanden, af egen drift eller efter anmodning. I hastende tilfælde, hvor der er risiko for, at aktivet forsvinder, bør svar på oplysninger gives hurtigst muligt og senest inden for 8 timer.
- (17) For at kunne foretage en effektiv opsporing af aktiver og reagere hurtigt på grænseoverskridende anmodninger bør kontorerne for inddrivelse af aktiver have adgang til de oplysninger, der gør det muligt for dem at fastslå eksistensen af ejendomsretten til eller kontrollen over formuegoder, der eventuelt vil blive gjort til

²² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1805 af 14. november 2018 om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation (EUT L 303 af 28.11.2018, s. 1).

genstand for en afgørelse om beslaglæggelse eller konfiskation. Kontorerne for inddrivelse af aktiver bør derfor have adgang til relevante oplysninger såsom skatteoplysninger, nationale statsborgerskabs- og folkeregistre, kommercielle databaser og oplysninger om social sikring. Dette bør omfatte retshåndhævelsesoplysninger, for så vidt som oplysninger hidrørende fra strafferegistre og om standsninger af køretøjer, ransagning af lokaliteter og tidligere retslige skridt såsom afgørelser om beslaglæggelse og konfiskation eller om indefrysning af likvide midler kan være nyttige til at identificere relevante formuegoder. Adgangen til oplysninger bør være underlagt særlige garantier, der forhindrer misbrug af adgangsrettigheder. Disse garantier berører ikke anvendelsen af artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680²³. Den direkte og umiddelbare adgang til disse oplysninger forhindrer ikke medlemsstaterne i at gøre en sådan adgang betinget af proceduremæssige garantier som fastsat i national ret, samtidig med at der tages behørigt hensyn til behovet for, at kontorerne for inddrivelse af aktiver hurtigt kan besvare grænseoverskridende anmodninger. Gennemførelsen af de specifikke garantier for adgang til databaser bør ikke påvirke kontorerne mulighed for at reagere på anmodninger fra andre medlemsstater, navnlig i tilfælde af hasteanmodninger. Adgang til relevante databaser og registre efter reglerne i dette direktiv bør supplere adgangen til bankkontooplysninger som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1153²⁴ og til oplysninger om reelt ejerskab som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849²⁵.

- (18) For at garantere sikkerheden af de oplysninger, der udveksles mellem kontorerne for inddrivelse af aktiver, bør anvendelsen af netværksprogrammet for sikker informationsudveksling (SIENA), der forvaltes af Europol i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794²⁶, være obligatorisk for al kommunikation mellem kontorerne for inddrivelse af aktiver i henhold til dette direktiv. For at kunne udføre alle de opgaver, der pålægges kontorerne ved dette direktiv, bør alle kontorer for inddrivelse af aktiver derfor have direkte adgang til SIENA.
- (19) Beslaglæggelse og konfiskation i henhold til dette direktiv er selvstændige begreber, som ikke bør forhindre medlemsstaterne i at gennemføre dette direktiv ved brug af tiltag, som i henhold til national ret betragtes som sanktioner eller andre typer af foranstaltninger.

²³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

²⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1153 af 20. juni 2019 om regler, der letter brugen af finansielle og andre oplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af visse strafbare handlinger, og om ophævelse af Rådets afgørelse 2000/642/RIA (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 122).

²⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme som ændret ved direktiv (EU) 2018/843 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

²⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 af 11. maj 2016 om Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2009/371/RIA, 2009/934/RIA, 2009/935/RIA, 2009/936/RIA og 2009/968/RIA (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 53).

- (20) Konfiskation medfører en endelig fratagelse af retten til formuegoder. Sikring af formuegoder kan dog være en forudsætning for konfiskation og er ofte af afgørende betydning for fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation. Formuegoder sikres ved beslaglæggelse. For at undgå, at et formuegode forsvinder, før der kan træffes en afgørelse om beslaglæggelse, bør de kompetente myndigheder i medlemsstaterne tillægges beføjelser til at træffe øjeblikkelige foranstaltninger for at sikre tilstedeværelsen af sådanne formuegoder.
- (21) I betragtning af den begrænsning af ejendomsretten, som afgørelser om beslaglæggelse medfører, bør sådanne foreløbige foranstaltninger ikke opretholdes længere end nødvendigt for at sikre adgang til formuegodet med henblik på en eventuel efterfølgende konfiskation. Det kan kræve en domstolsprøvelse ved en national ret med henblik på at sikre, at formålet med at forhindre, at formuegodet går tabt, fortsat er til stede.
- (22) Beslaglæggelsesforanstaltninger udelukker ikke muligheden for, at et specifikt formuegode kan betragtes som bevismateriale under sagen, forudsat at det i sidste ende vil blive stillet til rådighed med henblik på en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation. I forbindelse med en straffesag kan et formuegode også beslaglægges med henblik på en eventuel efterfølgende tilbagelevering heraf eller til sikring af erstatning for skader som følge af en strafbar handling.
- (23) Ud over konfiskationsforanstaltninger, der gør det muligt for myndighederne at fratage kriminelle udbytte eller redskaber, der direkte stammer fra kriminalitet, efter en endelig domfældelse, er det nødvendigt at muliggøre konfiskation af formuegoder af samme værdi som sådant udbytte eller sådanne redskaber for at få fat i formuegoder af samme værdi som udbytte og redskaber fra en forbrydelse, når det er umuligt at lokalisere sådant udbytte og sådanne redskaber. Det står medlemsstaterne frit for at definere konfiskation af formuegoder af tilsvarende værdi som subsidær eller alternativ i forhold til direkte konfiskation, alt efter hvad der er hensigtsmæssigt efter national ret.
- (24) Det forhold, at en mistænkt eller sigtet person med henblik på at undgå konfiskation overfører formuegoder eller udbytte til en tredjemand, der er bekendt med omstændighederne, er almindelig kendt og udbredt. En tredjemands erhvervelse omhandler situationer, hvor formuegodet af tredjemanden er blevet erhvervet direkte eller indirekte, f.eks. via en tredjemand, fra en mistænkt eller sigtet person, herunder såfremt den strafbare handling er begået på dennes vegne eller til dennes fordel, og når en sigtet person ikke har formuegoder, der kan konfiskeres. En sådan konfiskation bør være mulig i tilfælde, hvor det er godtgjort, at tredjemand, på grundlag af konkrete oplysninger og omstændigheder, herunder at overførslen skete vederlagsfrit eller mod betaling af et beløb, der er betydeligt lavere end markedsværdien, vidste eller burde have vidst, at formålet med overførslen eller erhvervelsen var at undgå konfiskation. Reglerne om konfiskation hos tredjemand bør omfatte både fysiske og juridiske personer, uden at dette berører disse personers ret til at blive hørt eller til at dokumentere deres ejendomsret til det pågældende formuegode. Rettigheder for tredjemænd, der har handlet i god tro, bør under ingen omstændigheder berøres heraf.
- (25) Kriminelle organisationer udfører en lang række kriminelle aktiviteter. For effektivt at håndtere organiserede kriminelle aktiviteter kan der være situationer, hvor en dom for en strafbar handling, der må antages at give anledning til økonomisk udbytte, bør

følges op af konfiskation, ikke bare af formuegoder, der er knyttet til en bestemt strafbar handling, herunder udbytte og redskaber, men også af yderligere formuegoder, som retten fastslår, udgør udbytte fra strafbare forhold.

- (26) Konfiskation bør også være mulig, hvis en domstol finder det godtgjort, at redskaberne, udbyttet eller formuegoderne stammer fra kriminel adfærd, men hvor en endelig domfældelse ikke er mulig på grund af den mistænkte eller tiltaltes sygdom, forsvinden eller død, eller fordi den mistænkte eller tiltalte ikke kan drages til ansvar på grund af immunitet eller amnesti efter national ret. Det samme bør være muligt, når de frister, der er fastsat i national ret, er udløbet, hvis sådanne frister ikke er tilstrækkelig lange til at muliggøre en effektiv efterforskning og retsforfølgning af de relevante strafbare handlinger. Konfiskation i sådanne tilfælde bør kun tillades, hvis den nationale domstol finder det godtgjort, at alle elementer af gerningsindholdet er til stede. Af proportionalitetshensyn bør konfiskation af formuegoder uden forudgående domfældelse begrænses til tilfælde af grov kriminalitet. Den pågældende persons ret til at modtage underretning om sagen og til at lade sig repræsentere af en advokat bør ikke berøres.
- (27) I dette direktiv bør der ved sygdom forstås det forhold, at en mistænkt eller sigtet person er ude af stand til at deltage i straffesagen i en længere periode, hvorfor sagen ikke kan fortsættes.
- (28) På grund af den organiserede kriminalitets iboende uigennemsigthed er det ikke altid muligt at knytte formuegoder, der stammer fra kriminelle aktiviteter, sammen med en specifik strafbar handling og konfiskere sådanne formuegoder. I sådanne situationer bør konfiskation være mulig på visse betingelser, herunder navnlig når: formuegoderne beslaglægges på grundlag af mistanke om forbrydelser begået inden for rammerne af en kriminel organisation, disse strafbare handlinger kan give anledning til betydelige økonomiske fordele, og retten finder det godtgjort, at de beslaglagte formuegoder stammer fra kriminelle aktiviteter, der er udført inden for rammerne af en kriminel organisation. Disse betingelser bør sikre, at konfiskation af formuegoder, der ikke er knyttet til en specifik strafbar handling, for hvilken ejeren er blevet dømt, begrænses til kriminelle organisationers kriminelle aktiviteter, som er af grov karakter og kan medføre betydelige fordele. Når det afgøres, om de strafbare handlinger kan give anledning til betydelige fordele, bør medlemsstaterne tage hensyn til alle relevante omstændigheder i forbindelse med lovovertrædelsen, herunder om de kriminelle aktiviteter blev begået med det formål at kaste et løbende betydeligt udbytte af sag. Selv om det ikke bør være en forudsætning for, at den nationale ret kan fastslå, at der er begået en strafbar handling, skal retten finde det godtgjort, at det pågældende formuegode hidrører fra strafbare handlinger. Ved afgørelsen af, om de pågældende formuegoder stammer fra kriminelle aktiviteter, bør de nationale domstole tage hensyn til alle relevante omstændigheder i sagen, herunder det forhold, at formuegoderne langt fra står i et rimeligt forhold til ejerens lovlige indkomst. Medlemsstaterne bør derefter afkræve ejeren et bevis for - og give denne en reel mulighed for at bevise - at det pågældende aktiv hidrører fra lovlige aktiviteter.
- (29) For at sikre, at formuegoder, der er eller vil blive genstand for en afgørelse om beslaglæggelse eller konfiskation, bevarer deres økonomiske værdi, bør medlemsstaterne indføre effektive forvaltningsforanstaltninger. Sådanne foranstaltninger bør omfatte en systematisk vurdering af, hvordan formuegodernes værdi bedst kan bevares og optimeres, inden der træffes

beslaglæggelsesforanstaltninger, også kendt som forudgående planlægning af beslaglæggelse.

- (30) I tilfælde, hvor de beslaglagte formuegoder er letfordærlige, hurtigt taber deres værdi, hvis vedligeholdelsesomkostningerne ikke står i et rimeligt forhold til den forventede værdi på konfiskationstidspunktet, eller de er for vanskelige at administrere eller let kan genanskaffes, bør medlemsstaterne tillade salg af disse formuegoder. Inden der træffes en sådan afgørelse, bør ejeren af aktivet høres. Medlemsstaterne bør overveje muligheden for at opkræve omkostningerne til forvaltning af beslaglagte formuegoder hos den reelle ejer, f.eks. i stedet for at foretage et mellemliggende salg, og i tilfælde af endelig domfældelse. Disse regler, herunder muligheden for at opkræve omkostningerne ved forvaltningen af beslaglagte aktiver hos den reelle ejer, finder anvendelse på formuegoder, der er identificeret i forbindelse med gennemførelsen af Unionens restriktive foranstaltninger, i det omfang de er blevet beslaglagt i forbindelse med en straffesag, såsom ved tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger.
- (31) Medlemsstaterne bør oprette kontorer for forvaltning af aktiver i alle EU's medlemsstater med henblik på at råde over specialiserede myndigheder, der har til opgave at forvalte beslaglagte og konfiskerede formuegoder, med henblik på effektivt at forvalte de beslaglagte formuegoder, inden konfiskationen finder sted, og bevare deres værdi, indtil der foreligger en endelig afgørelse om konfiskation. Uden at det berører medlemsstaternes interne forvaltningsapparat, bør kontorerne for forvaltning af aktiver enten være den eneste myndighed, der forvalter beslaglagte eller konfiskerede formuegoder, eller de bør yde støtte til decentraliserede aktører i overensstemmelse med nationale forvaltningsstrukturer og støtte relevante myndigheder med planlægning forud for beslaglæggelse.
- (32) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ("chartret"), og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder ("EMRK"), som denne er fortolket i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis. Direktivet bør gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (33) Afgørelser om beslaglæggelse og konfiskation påvirker i væsentlig grad mistænkte og tiltalte rettigheder og i specifikke tilfælde andre personer, der ikke retsforfølges. Direktivet bør indeholde specifikke garantier og retsmidler for at sikre beskyttelsen af deres grundlæggende rettigheder i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv i overensstemmelse med retten til en retfærdig rettergang, retten til effektive retsmidler og uskyldsformodningen som forankret i artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- (34) Afgørelser om beslaglæggelse, konfiskation og mellemliggende salg bør straks meddeles den berørte part. Formålet med meddelelsen af disse afgørelser er bl.a. at give den berørte person mulighed for at anfægte dem ved domstolene. Sådanne meddelelser bør derfor som hovedregel indeholde en begrundelse for afgørelsen. Den berørte part bør have reel mulighed for at anfægte afgørelser om beslaglæggelse, konfiskation og mellemliggende salg. I tilfælde af afgørelser om konfiskation, hvor alle elementer af gerningsindholdet er til stede, men hvor en straffedom ikke er mulig, bør tiltalte have mulighed for at blive hørt, inden afgørelsen træffes. Den samme

mulighed bør gives den ejer, der berøres af en afgørelse om at sælge formuegodet før konfiskation.

- (35) Ved gennemførelsen af dette direktiv og for at sikre konfiskationsforanstaltningernes proportionalitet bør medlemsstaterne sikre sig, at konfiskation af formuegoder ikke finder sted, såfremt det ikke ville stå i et rimeligt forhold til lovovertrædelsen. Medlemsstaterne bør endvidere sikre sig, at der ikke skrives til konfiskation i særlige tilfælde, hvor det i overensstemmelse med national ret ville være urimeligt indgribende for den berørte person, henset til omstændighederne i den konkrete sag, som bør være afgørende. Sådanne særlige omstændigheder bør begrænses til tilfælde, hvor det ville bringe den berørte person i en situation, hvor det ville være meget vanskeligt for ham eller hende at overleve, og omstændighederne i den konkrete sag bør være afgørende.
- (36) Direktivet bør gennemføres uden, at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU²⁷, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU²⁸, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU²⁹, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU³⁰, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343/EU³¹, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/800/EU³² og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919³³.
- (37) Det er navnlig vigtigt, at beskyttelsen af personoplysninger i overensstemmelse med EU-retten sikres i forbindelse med behandling af oplysninger inden for rammerne af dette direktiv. Med henblik herpå bør reglerne i dette direktiv bringes i overensstemmelse med direktiv (EU) 2016/680. Det bør navnlig præciseres, at personoplysninger, der udveksles af kontorer for inddrivelse af aktiver, skal begrænses til de kategorier af oplysninger, der er anført i afsnit B, punkt 2, i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/680 finder anvendelse på behandling af personoplysninger hos de kompetente nationale myndigheder, navnlig i kontorerne for inddrivelse af aktiver, inden for rammerne af dette direktiv.

²⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU af 20. oktober 2010 om retten til tolke- og oversætterbistand i straffesager (EUT L 280 af 26.10.2010, s. 1).

²⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1).

²⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 om minimumsstandards for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 57).

³⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU af 22. oktober 2013 om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordrer og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen (EUT L 294 af 6.11.2013, s. 1).

³¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343 af 9. marts 2016 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager (EUT L 65 af 11.3.2016, s. 1).

³² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/800 af 11. maj 2016 om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkte eller tiltalte i straffesager (EUT L 132 af 21.5.2016, s. 1).

³³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919 af 26. oktober 2016 om retshjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager og til eftersøgte i sager angående europæiske arrestordrer (EUT L 297 af 4.11.2016, s. 1).

- (38) Det er navnlig vigtigt, at beskyttelsen af personoplysninger i overensstemmelse med EU-retten sikres i forbindelse med al udveksling af oplysninger inden for rammerne af dette direktiv. I den forbindelse finder databeskyttelsesreglerne i direktiv (EU) 2016/680 anvendelse i relation til foranstaltninger, der træffes i henhold til dette direktiv med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger. Hvor det er relevant, navnlig med hensyn til behandling af personoplysninger i kontorerne for forvaltning af aktiver, finder databeskyttelsesreglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 anvendelse.
- (39) En effektiv inddrivelsesordning forudsætter en samordnet indsats fra en bred vifte af myndigheder såsom retshåndhævende myndigheder, toldmyndigheder, skattemyndigheder og skatteinddrivelsesmyndigheder, i det omfang de forestår inddrivelsen af aktiver, kontorer for inddrivelse af aktiver, retslige myndigheder og myndigheder, der forvalter aktiver, herunder kontorerne for forvaltning af aktiver. For at sikre en koordineret indsats fra alle kompetente myndigheders side er det nødvendigt at fastlægge en mere strategisk tilgang til inddrivelse af aktiver og fremme et større samarbejde mellem de relevante myndigheder og at få et klart overblik over resultaterne af inddrivelsen af aktiver. Med henblik herpå bør medlemsstaterne fastlægge og regelmæssigt ajourføre en national strategi for inddrivelse af aktiver, der skal være retningsgivende for foranstaltninger i forbindelse med finansiel efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation, forvaltning og endelig afhændelse af de relevante redskaber, udbytte eller formuegoder. Medlemsstaterne bør desuden give de kompetente myndigheder de nødvendige ressourcer til at kunne udføre deres opgaver effektivt. Kompetente myndigheder bør forstås som de myndigheder, der har til opgave at udføre de opgaver, der er beskrevet i dette direktiv, inden for rammerne af de nationale ordninger.
- (40) For at evaluere effektiviteten af rammen for inddrivelse af aktiver, forvaltning af aktiver og konfiskation er det nødvendigt at tilvejebringe og offentliggøre et sammenligneligt sæt statistiske data om beslaglæggelse, forvaltning og konfiskation af formuegoder.
- (41) For at sikre en ensartet praksis blandt medlemsstaterne med hensyn til indsamling af statistisk materiale bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF med henblik på at supplere dette direktiv ved at vedtage mere detaljerede regler om de oplysninger, der skal tilvejebringes, og om metoden til indsamling af statistisk materiale.
- (42) Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen foretager passende høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning³⁴. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i de ekspertgrupper i Kommissionen, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

³⁴ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

- (43) For at give et mere samlet overblik over de foranstaltninger, der træffes for at beslaglægge og konfiskere aktiver, bør medlemsstaterne oprette et centralt register over beslaglagte, forvaltede og konfiskerede redskaber, udbytte eller formuegoder og udarbejde de nødvendige statistikker om gennemførelsen af de relevante foranstaltninger. Der bør på nationalt plan oprettes centrale registre over beslaglagte og konfiskerede redskaber, udbytte eller formuegoder med henblik på at lette behandlingen af den konkrete sag. Formålet med at oprette centrale registre er at bistå alle relevante myndigheder, der har til opgave at inddrive formuegoder fra kriminelle aktiviteter med et tilgængeligt register over de formuegoder, der er beslaglagt, konfiskeret eller under forvaltning, fra det øjeblik de beslaglægges, indtil de returneres til ejeren eller afhændes. Oplysninger, der indføres i registrene, bør kun opbevares, så længe det er nødvendigt af hensyn til behandlingen af den konkrete sag eller med henblik på indsamling af statistiske data. Af hensyn til sagsbehandlingen bør de ikke opbevares længere end efter den endelige afhændelse af formuegoderne som følge af en afgørelse om konfiskation eller efter tilbagelevering til ejeren i tilfælde af frifindelse. Der bør kun gives adgang til de oplysninger, der er registreret i de centrale registre, til myndigheder, der har til opgave at inddrive formuegoder fra kriminelle aktiviteter, såsom kontorer for inddrivelse af aktiver, kontorer for forvaltning af aktiver, nationale domstole eller andre myndigheder, der er udpegede efter de nationale bestemmelser.
- (44) Organiserede kriminelle grupper opererer uden grænser og erhverver i stigende grad aktiver i andre medlemsstater end dem, hvorfra de udfører deres aktiviteter, og i tredjelande. I betragtning af den organiserede kriminalitets tværnationale dimension er internationalt samarbejde af afgørende betydning for at inddrive udbyttet og konfiskere de aktiver, der gør det muligt for de kriminelle at operere. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at både kontorer for inddrivelse af aktiver og kontorer for forvaltning af aktiver arbejder tæt sammen med deres modparter i tredjelande om at spore, identificere og forvalte redskaber og udbytte eller formuegoder, der er eller vil blive gjort til genstand for en afgørelse om beslaglæggelse eller konfiskation inden for rammerne af straffesager. For at sikre en effektiv gennemførelse af Unionens restriktive foranstaltninger er det desuden af afgørende betydning, at kontorerne for inddrivelse af aktiver samarbejder med deres modparter i tredjelande, hvor det er nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger i forbindelse med tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger. I den forbindelse bør medlemsstaterne sikre, at kontorerne for inddrivelse af aktiver etablerer samarbejdsordninger med deres modparter i de tredjelande, med hvilke der er indgået en operationel samarbejdsaftale, der giver mulighed for udveksling af operationelle personoplysninger med Europol eller Eurojust.
- (45) Kontorerne for inddrivelse af aktiver bør også arbejde tæt sammen med EU's organer og agenturer, herunder Europol, Eurojust og Den Europæiske Anklagemyndighed, i overensstemmelse med deres respektive beføjelser, for så vidt som det er nødvendigt at spore og identificere formuegoder inden for rammerne af grænseoverskridende efterforskninger, der støttes af Europol og Eurojust, eller inden for rammerne af Den Europæiske Anklagemyndigheds efterforskning. Kontorerne for inddrivelse af aktiver bør også samarbejde med Europol og Eurojust i overensstemmelse med deres respektive beføjelser, for så vidt det er nødvendigt for at spore og identificere formuegoder for at forebygge, opdage eller efterforske strafbare handlinger i forbindelse med tilsidesættelse af EU's restriktive foranstaltninger.

- (46) For at sikre, at der er en fælles forståelse og minimumsstandards for sporing og identifikation, beslaglæggelse og forvaltning af aktiver, bør der i direktivet fastsættes minimumsregler for de relevante foranstaltninger og tilhørende garantier. Vedtagelsen af minimumsregler forhindrer ikke medlemsstaterne i at tildele mere omfattende beføjelser til kontorer for inddrivelse af aktiver eller til kontorer for forvaltning af aktiver eller til at fastsætte yderligere garantier efter national lovgivning, forudsat at sådanne nationale foranstaltninger og bestemmelser ikke modvirker formålet med dette direktiv.
- (47) Målet for dette direktiv, nemlig at lette konfiskation af formuegoder i straffesager, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan. Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte bestemmelse, går dette direktiv ikke videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (48) Da dette direktiv indeholder et omfattende regelsæt, som vil overlappe allerede eksisterende retsakter, bør det erstatte Rådets fælles aktion 98/699/RIA³⁵, Rådets rammeafgørelse 2001/500/RIA³⁶, rammeafgørelse 2005/212/RIA, afgørelse 2007/845/RIA og direktiv 2014/42/EU for så vidt angår de medlemsstater, der er bundet af dette direktiv.
- (49) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (50) [I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Irland meddelt, at landet ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv.] [eller] [I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), og med forbehold af artikel 4 i samme protokol deltager Irland ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.]
- (51) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42 i forordning (EU) 2018/1725 og afgav en udtalelse den XX/XX/20XX

³⁵ Fælles aktion 98/699/RIA af 3. december 1998 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende hvidvaskning af penge, identifikation, opsporing, indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold (EFT L 333 af 9.12.1998, s. 1).

³⁶ Rådets rammeafgørelse 2001/500/RIA af 26. juni 2001 om hvidvaskning af penge, identifikation, opsporing, indefrysning eller beslaglæggelse og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold (EFT L 182 af 5.7.2001, s. 1).

KAPITEL I ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. I dette direktiv fastsættes der minimumsregler for sporing og identifikation, beslaglæggelse, konfiskation og forvaltning af formuegoder i forbindelse med straffesager.

2. I dette direktiv fastsættes der ligeledes regler, der skal lette en effektiv gennemførelse af Unionens restriktive foranstaltninger og efterfølgende inddrivelse af tilknyttede formuegoder, hvor det er nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger i forbindelse med tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på følgende strafbare handlinger:

- a) deltagelse i en kriminel organisation som defineret i Rådets rammeafgørelse 2008/841/RIA³⁷,
- b) terrorisme som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541³⁸,
- c) menneskehandel som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU³⁹,
- d) seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU⁴⁰,
- e) ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer som defineret i Rådets rammeafgørelse 2004/757/RIA⁴¹,

³⁷ Rådets rammeafgørelse 2008/841/RIA af 24. oktober 2008 om bekæmpelse af organiseret kriminalitet (EUT L 300 af 11.11.2008, s. 42).

³⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6).

³⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU af 5. april 2011 om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofre herfor, og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/629/RIA (EUT L 101 af 15.4.2011, s. 1).

⁴⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU af 13. december 2011 om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA (EUT L 335 af 17.12.2011, s. 1).

- f) korruption som defineret i den konvention, der er udarbejdet på grundlag af artikel K.3, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Union, om bekæmpelse af bestikkelse, som involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater⁴² og i Rådets rammeafgørelse 2003/568/RIA ⁴³,
- g) hvidvask af penge som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1673⁴⁴,
- h) forfalskning af betalingsmidler som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/713⁴⁵,
- i) falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen, som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/62/EU⁴⁶,
- j) digital kriminalitet som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/40/EU⁴⁷,
- k) ulovlig handel med våben, ammunition og sprængstoffer som defineret i protokollen om bekæmpelse af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil, der supplerer De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet⁴⁸,
- l) svig, herunder svig og andre strafbare handlinger til skade for Unionens finansielle interesser som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371⁴⁹,
- m) miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og truede plantearter og -sorter som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF⁵⁰ og kriminalitet i

⁴¹ Rådets rammeafgørelse 2004/757/RIA af 25. oktober 2004 om fastsættelse af mindsteregler for gerningsindholdet i strafbare handlinger i forbindelse med ulovlig narkotikahandel og straffene herfor (EUT L 335 af 11.11.2004, s. 8).

⁴² EFT C 195 af 25.6.1997, s. 1.

⁴³ Rådets rammeafgørelse 2003/568/RIA af 22. juli 2003 om bekæmpelse af bestikkelse i den private sektor (EUT L 192 af 31.7.2003, s. 54).

⁴⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1673 af 23. oktober 2018 om strafferetlig bekæmpelse af hvidvask af penge (EUT L 284 af 12.11.2018, s. 22).

⁴⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/713 af 17. april 2019 om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/413/RIA (EUT L 123 af 10.5.2019, s. 18).

⁴⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/62/EU af 15. maj 2014 om strafferetlig beskyttelse af euroen og andre valutaer mod falskmøntneri og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 1/383/RIA (EUT L 151 af 21.5.2014, s. 1).

⁴⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/40/EU af 12. august 2013 om angreb på informationssystemer og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2005/222/RIA (EUT L 218 af 14.8.2013, s. 8).

⁴⁸ EUT L 89 af 25.3.2014, s. 7.

⁴⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371 af 5. juli 2017 om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser (EUT L 198 af 28.7.2017, s. 29).

⁵⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF af 19. november 2008 om strafferetlig beskyttelse af miljøet (EUT L 328 af 6.12.2008, s. 28).

forbindelse med forurening fra skibe som defineret i direktiv 2005/35/EF som ændret ved direktiv 2009/123/EF⁵¹,

n) hjælp til ulovlig indrejse og ulovligt ophold som defineret i Rådets rammeafgørelse 2002/946/RIA⁵² og Rådets direktiv 2002/90/EF⁵³,

2. Dette direktiv finder også anvendelse på følgende strafbare handlinger, i det omfang den strafbare handling er begået inden for rammerne af en kriminel organisation:

a) efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter,

b) ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande,

c) forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter,

d) manddrab eller grov legemsbeskadigelse,

e) ulovlig handel med menneskevæv og -organer,

f) bortførelse, ulovlig frihedsberøvelse eller gidseltagning,

g) organiseret eller væbnet røveri,

h) afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning,

i) handel med stjålne motorkøretøjer,

j) skattemæssige lovovertrædelser i forbindelse med direkte og indirekte skatter som defineret i medlemsstaternes nationale ret, som kan straffes med frihedsstraf eller en sikkerhedsforanstaltning af mindst et års varighed.

3. [Dette direktiv finder anvendelse på tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv].

4. Dette direktiv finder anvendelse på alle andre strafbare handlinger, der er fastsat i andre EU-retsakter, hvis det specifikt fastsættes, at dette direktiv finder anvendelse på de deri definerede strafbare handlinger.

5. Bestemmelserne om sporing og identifikation af redskaber og udbytte eller formuegoder i kapitel II finder anvendelse på alle strafbare handlinger som defineret i national ret, der kan

⁵¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/123/EF af 21. oktober 2009 om ændring af direktiv 2005/35/EF om forurening fra skibe og om indførelse af sanktioner for overtrædelser (EUT L 280 af 27.10.2009, s. 52).

⁵² Rådets rammeafgørelse 2002/946/RIA om styrkelse af de strafferetlige rammer med henblik på bekæmpelse af hjælp til ulovlig indrejse og transit samt ulovligt ophold (EFT L 328 af 5.12.2002, s. 1).

⁵³ Direktiv 2002/90/EF om definition af hjælp til ulovlig indrejse og transit samt ulovligt ophold (EFT L 328 af 5.12.2002, s. 17).

straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en varighed på mindst et år.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) "udbytte": enhver økonomisk fordel, der direkte eller indirekte stammer fra en strafbar handling, og som kan have karakter af alle former for formuegoder og omfatter efterfølgende geninvestering eller omdannelse af direkte udbytte og eventuelle fordele af økonomisk værdi
- 2) "formuegoder": alle formuegoder af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder, fast ejendom eller løsøre samt juridiske dokumenter eller papirer, der tjener som bevis for adkomst til eller rettigheder over sådanne formuegoder
- 3) "redskaber": enhver form for formuegoder, der anvendes eller påtænkes anvendt på en hvilken som helst måde, helt eller delvist, til at begå en strafbar handling
- 4) "sporing og identifikation": enhver efterforskning foretaget af kompetente myndigheder med henblik på at identificere redskaber, udbytte eller formuegoder, der kan hidrøre fra kriminelle aktiviteter
- 5) "beslaglæggelse": midlertidig foranstaltning med henblik på at forhindre overførsel, destruktion, omdannelse, afhændelse eller flytning af formuegoder eller midlertidig opbevaring af eller kontrol med formuegoder
- 6) "konfiskation": en endelig berøvelse af formuegoder pålagt af retten i forbindelse med en strafbar handling
- 7) "SIENA": en sikker netværksapplikation til udveksling af oplysninger, der forvaltes af Europol, og som har til formål at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og Europol
- 8) "kriminell organisation": en kriminell organisation som defineret i artikel 1 i Rådets rammeafgørelse 2008/841/RIA
- 9) "offer": et offer som defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU⁵⁴ samt en juridisk person som defineret i national ret, der har lidt skade som følge af en af de strafbare handlinger, der er omfattet af dette direktiv.
- 10) "reel ejer": en reel ejer som defineret i artikel 3, nr. 6), i direktiv (EU) 2015/849⁵⁵

⁵⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA

11) "Unionens restriktive foranstaltninger": foranstaltninger vedtaget på grundlag af artikel 29 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 215 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

12) "målrettede økonomiske sanktioner": specifikke EU-foranstaltninger, der er rettet mod bestemte personer eller enheder, og som er vedtaget på grundlag af artikel 29 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 215 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

KAPITEL II

SPORING OG IDENTIFIKATION

Artikel 4

Efterforskning for at spore aktiver

1. For at lette det grænseoverskridende samarbejde træffer medlemsstaterne foranstaltninger for at muliggøre hurtig sporing og identifikation af redskaber og udbytte eller formuegoder, der kan gøres til genstand for eller allerede er genstand for en afgørelse om beslaglæggelse eller konfiskation som led i en straffesag.

2. Efterforskning for at spore aktiver i henhold til stk. 1 iværksættes straks af de kompetente myndigheder, når der indledes en efterforskning i forbindelse med en strafbar handling, der kan give betydelige økonomiske fordele, eller hvor det er nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger i forbindelse med overtrædelse af Unionens restriktive foranstaltninger.

Artikel 5

Kontorer for inddrivelse af aktiver

1. Hver medlemsstat opretter mindst ét kontor for inddrivelse af aktiver for at lette det grænseoverskridende samarbejde i forbindelse efterforskning for at spore aktiver.

2. Kontorerne for inddrivelse af aktiver har følgende opgaver:

a) spore og identificere redskaber, udbytte eller formuegoder, når det er nødvendigt for at støtte andre kompetente nationale myndigheder, der har til opgave at spore aktiver i henhold til artikel 4

⁵⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme som ændret ved direktiv (EU) 2018/843 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

b) spore og identificere redskaber, udbytte eller formuegoder, der kan blive eller allerede er genstand for en afgørelse om beslaglæggelse eller konfiskation, der træffes eller er truffet af en anden medlemsstat

c) samarbejde og udveksle oplysninger med andre medlemsstaters kontorer for inddrivelse af aktiver i forbindelse med sporing og identifikation af redskaber og udbytte eller formuegoder, der kan blive eller er genstand for en afgørelse om beslaglæggelse eller konfiskation

d) udveksle oplysninger med andre kontorer for inddrivelse af aktiver i medlemsstaterne vedrørende effektiv gennemførelse af Unionens restriktive foranstaltninger, hvor det er nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger.

3. Kontorerne for inddrivelse af aktiver skal have beføjelse til at spore og identificere formuegoder tilhørende personer og enheder, der er genstand for EU's målrettede økonomiske sanktioner, hvis det er nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger. I dette øjemed samarbejder de med kontorerne for inddrivelse af aktiver og andre relevante kompetente myndigheder i andre medlemsstater og udveksler relevante oplysninger.

4. Medlemsstaterne sætter kontorerne for inddrivelse af aktiver i stand til at træffe øjeblikkelige foranstaltninger i henhold til artikel 11, stk. 2, hvis det er nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger i forbindelse med tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger. Artikel 11, stk. 5, finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 6

Adgang til oplysninger

1. Med henblik på udførelsen af de opgaver, der er omhandlet i artikel 5, sikrer medlemsstaterne, at kontorerne for inddrivelse af aktiver har umiddelbar og direkte adgang til følgende oplysninger, i det omfang det er nødvendigt for identifikation og sporing af udbytte, redskaber og formuegoder:

a) skatteoplysninger, herunder oplysninger, som opbevares af told- og skattemyndighederne

b) nationale ejendomsregistre eller elektroniske systemer for dataudtræk og matrikelregistre

c) nationale statsborgerskabs- og folkeregistre over fysiske personer

d) nationale registre over motorkøretøjer, luftfartøjer og andre fartøjer

e) handelsrelaterede databaser, herunder virksomheds- og selskabsregistre

f) nationale socialsikringsregistre

g) relevante oplysninger, som de myndigheder, der har beføjelse til at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge strafbare handlinger, ligger inde med.

2. Hvis de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, ikke lagres i databaser eller registre, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kontorerne for inddrivelse af aktiver kan indhente disse oplysninger på anden vis.

3. Den direkte og umiddelbare adgang til de oplysninger, der er anført i stk. 1, berører ikke de proceduremæssige garantier, der er fastsat i national ret.

Artikel 7

Betingelser for kontorerne for inddrivelse af aktivers adgang til oplysninger

1. Adgang til oplysninger i henhold til artikel 6 gives kun, når det er nødvendigt i den konkrete sag af det personale, der specifikt er udpeget og bemyndiget til at have adgang til de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6.

2. Medlemsstaterne sikrer, at personalet på kontorerne for inddrivelse af aktiver overholder reglerne om fortrolighed og tavshedspligt efter gældende national ret. Medlemsstaterne sikrer også, at personalet på kontorerne for inddrivelse af aktiver har de nødvendige specialiserede kvalifikationer og færdigheder til at udføre deres opgaver effektivt.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der er truffet passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger til at garantere datasikkerheden, således at kontorerne for inddrivelse af aktiver kan få adgang til og søge i de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6.

Artikel 8

Tilsyn med kontorerne adgang til og søgninger i oplysninger

1. Med forbehold af artikel 25 i direktiv 2016/680 sikrer medlemsstaterne, at de myndigheder, der ligger inde med de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6, fører logfiler over alle kontorer adgang til og søgninger i oplysninger i overensstemmelse med dette direktiv. Filerne skal indeholde:

- a) en henvisning til den nationale fil
- b) dato og klokkeslæt for forespørgslen eller søgningen
- c) typen af oplysninger, der anvendes til at foretage forespørgslen eller søgningen
- d) den entydige identifikator for resultaterne af forespørgslen eller søgningen
- e) navnet på det kontor for inddrivelse af aktiver, der søger oplysninger i registret
- f) den unikke brugeridentifikator for den medarbejder, der har foretaget forespørgslen eller foretaget søgningen.

2. De logfiler, der er omhandlet i stk. 1, må kun anvendes til at føre tilsyn med databeskyttelsen, herunder til at kontrollere lovligheden af databehandlingen, og til at garantere datasikkerhed og -integritet. Logfilerne beskyttes ved hjælp af passende foranstaltninger mod uautoriseret adgang og slettes fem år efter deres oprettelse. Er de imidlertid nødvendige for overvågningsprocedurer, der stadig pågår, slettes de, når de ikke længere er nødvendige for overvågningsprocedurerne.

Artikel 9

Udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at deres kontorer for inddrivelse af aktiver efter anmodning fra et kontor for inddrivelse af aktiver i en anden medlemsstat giver alle de oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver i henhold til artikel 5. De kategorier af personoplysninger, der kan meddeles, er dem, der er anført i afsnit B, punkt 2, i bilag II til forordning (EU) 2016/794.

Det afgøres i det konkrete tilfælde, hvilke personoplysninger der skal gives, henset til hvad der er nødvendigt for udførelsen af opgaverne i artikel 5.

2. Når det anmodende kontor for inddrivelse af aktiver fremsætter en anmodning i henhold til stk. 1, skal det så præcist som muligt angive følgende:

- a) genstanden for anmodningen
- b) årsagerne til anmodningen, herunder relevansen af de oplysninger, der anmodes om med henblik på sporing og identifikation af formuegoder
- c) sagens art
- d) den type strafbar handling, som anmodningen vedrører
- e) forbindelsen mellem sagen og den anmodede medlemsstat
- f) oplysninger om det formuegode, der er genstand for anmodningen, eller som der søges efter, såsom bankkonti, fast ejendom, køretøjer, skibe, fly, virksomheder og andre aktiver af høj værdi
- g) og/eller de fysiske eller juridiske personer, der formodes at være involveret, såsom navn, adresse, fødselsdato og fødested, registreringsdato, aktionærer, hovedkontor
- h) i givet fald årsagerne til, at anmodningen haster.

3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at gøre det muligt for deres kontorer for inddrivelse af aktiver at udveksle oplysninger med kontorer for inddrivelse af aktiver i andre medlemsstater uden anmodning herom, når de har kendskab til oplysninger om redskaber, indtægter eller formuegoder, som de anser for nødvendige for, at kontorerne for

inddrivelse af aktiver kan udføre deres opgaver i henhold til artikel 5. Ved fremlæggelsen af sådanne oplysninger skal kontorerne for inddrivelse af aktiver redegøre for årsagerne til, at de udvekslede oplysninger anses for nødvendige.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger fra kontorerne for inddrivelse af aktiver eller andre kompetente myndigheder, som er indhentet i henhold til stk. 1, 2 og 3, kan fremlægges som bevismateriale i en ret i en medlemsstat efter procedurerne i national ret.

5. Medlemsstaterne sikrer, at kontorerne for inddrivelse af aktiver har direkte adgang til SIENA og anvender SIENA-systemet til udveksling af oplysninger i henhold til denne bestemmelse.

6. Kontorerne for inddrivelse af aktiver kan afvise at give oplysninger til det anmodende kontor for inddrivelse af aktiver, hvis der er faktuelle grunde til at antage, at fremlæggelsen af oplysninger:

a) vil kunne skade væsentlige nationale sikkerhedsinteresser i den anmodede stat

b) vil kunne bringe en igangværende efterforskning eller en kriminalefterretningsoperation i fare eller udgør en overhængende fare for en persons liv eller fysiske integritet.

7. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at afslag på meddelelse af oplysninger begrundes. Afslag berører kun den del af de ønskede oplysninger, som de i stk. 6 anførte grunde vedrører, og det berører ikke forpligtelsen til i givet fald at meddele de øvrige oplysninger i overensstemmelse med dette direktiv.

Artikel 10

Frister for meddelelse af oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at kontorerne for inddrivelse af aktiver besvarer anmodninger om oplysninger i henhold til artikel 9, stk. 1, så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden for følgende frister:

a) syv kalenderdage for alle anmodninger, der ikke haster

b) otte timer for hasteanmodninger vedrørende de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, og som er lagret i databaser og registre.

2. Hvis de oplysninger, der anmodes om i henhold til stk. 1, litra b), ikke er direkte tilgængelige, eller hvis anmodningen i henhold til stk. 1, litra a), medfører en uforholdsmæssig stor byrde, kan det kontor for inddrivelse af aktiver, der modtager anmodningen, udsætte fremlæggelsen af oplysningerne. I så fald underretter det anmodede kontor for inddrivelse af aktiver straks det anmodende kontor for inddrivelse af aktiver eller den kompetente myndighed om denne udsættelse og fremlægger de ønskede oplysninger

hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest tre dage efter den oprindelige frist, der er fastsat i henhold til stk. 1.

KAPITEL III

BESLAGLÆGGELSE OG KONFISKATION

Artikel 11

Beslaglæggelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at muliggøre den beslaglæggelse af formuegoder, der er nødvendig for at sikre en eventuel konfiskation i henhold til artikel 12.
2. Beslaglæggelsesforanstaltningerne omfatter øjeblikkelige foranstaltninger, der skal træffes, når det er nødvendigt for at bevare formuegoderne.
3. Medlemsstaterne giver kontorerne for inddrivelse af aktiver mulighed for at træffe øjeblikkelige foranstaltninger i henhold til stk. 2, indtil der er truffet en afgørelse om beslaglæggelse i henhold til stk. 1. Varigheden af sådanne midlertidige hastebeslaglæggelsesforanstaltninger må ikke overstige syv dage.
4. Formuegoder, som tredjemand er i besiddelse af, kan gøres til genstand for beslaglæggelsesforanstaltninger i henhold til stk. 1, 2 og 3, hvis det er nødvendigt for at sikre en eventuel konfiskation i henhold til artikel 13.
5. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser om beslaglæggelse i henhold til stk. 1-4 træffes af en kompetent myndighed og er tilstrækkeligt begrundede.
6. Afgørelsen om beslaglæggelse i henhold til stk. 1 forbliver kun i kraft, så længe det er nødvendigt for at sikre formuegodet med henblik på en eventuel senere konfiskation. Beslaglagte formuegoder, der ikke efterfølgende konfiskeres, returneres straks til ejeren af formuegodet. Vilkårene eller procedurereglerne for tilbagelevering af sådanne formuegoder fastsættes efter national lovgivning.
7. Hvis de formuegoder, der skal beslaglægges, består af enheder, hvis drift skal fortsættes, såsom virksomheder, skal afgørelsen om beslaglæggelse indeholde foranstaltninger, der udelukker adgang til disse aktiver for personer, der ejer eller kontrollerer dem, samtidig med at der gives mulighed for fortsat drift.

Artikel 12

Konfiskation

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at muliggøre hel eller delvis konfiskation af redskaber og udbytte, der hidrører fra en strafbar handling, efter en endelig domfældelse, som også kan være resultatet af en retssag in absentia.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at muliggøre konfiskation af formuegoder, hvis værdi svarer til redskaber eller udbytte, der hidrører fra en strafbar handling, efter en endelig domfældelse, som også kan være resultatet af en retssag in absentia.

Artikel 13

Konfiskation hos tredjemand

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at muliggøre konfiskation af udbytte eller andre formuegoder, hvis værdi svarer til udbytte, som en mistænkt eller tiltalt direkte eller indirekte har overført til tredjemand, eller som tredjemand har erhvervet fra en mistænkt eller tiltalt person.

Konfiskation af sådant udbytte skal være mulig i tilfælde, hvor det er godtgjort, at denne tredjemand, på grundlag af konkrete oplysninger og faktiske omstændigheder, herunder at overførslen eller erhvervelsen skete vederlagsfrit eller mod betaling af et beløb, der er betydeligt lavere end markedsværdien, vidste eller burde have vidst, at formålet med overførslen eller erhvervelsen var at undgå konfiskation.

2. Stk. 1 berører ikke rettighederne hos tredjemænd, der har handlet i god tro.

Artikel 14

Udvidet konfiskation

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at muliggøre hel eller delvis konfiskation af formuegoder, der tilhører en person, der er dømt for en strafbar handling, når denne lovovertrædelse direkte eller indirekte kan give anledning til økonomiske fordele, og hvis den nationale ret finder det godtgjort, at formuegoderne hidrører fra kriminelle handlinger.

2. Ved afgørelsen af, om disse formuegoder hidrører fra kriminelle handlinger, tages der hensyn til alle sagens omstændigheder, herunder de konkrete faktiske omstændigheder og foreliggende beviser, såsom at formuegodets værdi ikke står i rimeligt forhold til den dømte persons lovlige indkomst.

Artikel 15

Konfiskation, der ikke sker efter domfældelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for på de betingelser, der er fastsat i stk. 2, at muliggøre konfiskation af redskaber og udbytte eller formuegoder som omhandlet i artikel 12, eller som er overført til tredjemand som omhandlet i artikel 13, i tilfælde, hvor der er indledt en straffesag, men retssagen ikke kunne fortsættes på grund af følgende omstændigheder:

a) den mistænkte eller tiltalte sygdom

b) den mistænkte eller tiltalte forsvinden

c) den mistænkte eller tiltalte død

d) den mistænkte eller tiltalte immunitet mod retsforfølgning efter national ret

e) den mistænkte eller tiltalte har fået amnesti efter national ret

f) de frister, der er fastsat i national ret, er udløbet, hvis sådanne frister ikke er tilstrækkelig lange til at muliggøre en effektiv efterforskning og retsforfølgning af de relevante strafbare handlinger.

2. Konfiskation uden forudgående domfældelse er begrænset til strafbare handlinger, der direkte eller indirekte kan give anledning til betydelige økonomiske fordele, og kun i det omfang den nationale ret finder det godtgjort, at gerningsindholdet i lovovertrædelsen er opfyldt.

3. Inden en afgørelse om konfiskation som omhandlet i denne bestemmelses stk. 1 og 2 træffes af retten, sikrer medlemsstaterne, at den berørte persons ret til et forsvar iagttages, herunder ved at give vedkommende adgang til sagsakterne og ret til at blive hørt om sagens retlige og faktiske omstændigheder.

4. I denne artikel omfatter begrebet "strafbar handling" de lovovertrædelser, der er opregnet i artikel 2, og som kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst fire år.

Artikel 16

Konfiskation af formuegoder, hvis herkomst der ikke kan redegøres for, og som er forbundet med kriminelle aktiviteter

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at muliggøre konfiskation af formuegoder, hvis det ikke er muligt efter artikel 12-15, og følgende betingelser er opfyldt:

a) formuegoderne beslaglægges i forbindelse med efterforskning af strafbare handlinger begået inden for rammerne af en kriminel organisation

b) de i litra a) omhandlede strafbare handlinger vil direkte eller indirekte kunne give anledning til betydelige økonomiske fordele

c) den nationale ret finder det godtgjort, at de beslaglagte formuegoder hidrører fra strafbare handlinger, der er begået inden for rammerne af en kriminel organisation.

2. Ved afgørelsen af, om de beslaglagte formuegoder hidrører fra kriminelle handlinger, tages der hensyn til alle sagens omstændigheder, herunder de konkrete faktiske omstændigheder og foreliggende beviser, såsom at formuegodets værdi ikke står i rimeligt forhold til den dømte persons lovlige indkomst.

3. I denne artikel omfatter begrebet "strafbar handling" de lovovertrædelser, der er nævnt i artikel 2, og som kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst fire år.

4. Inden en afgørelse om konfiskation som omhandlet i denne bestemmelses stk. 1 og 2 træffes af retten, sikrer medlemsstaterne, at den berørte persons ret til et forsvar iagttages, herunder ved at give vedkommende adgang til sagsakterne og ret til at blive hørt om sagens retlige og faktiske omstændigheder.

Artikel 17

Effektiv konfiskation og fuldbyrdelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at gøre det muligt at spore og identificere formuegoder, der skal beslaglægges og konfiskeres, selv efter en endelig domfældelse for en strafbar handling eller efter en sag som omhandlet i artikel 15 og 16.

2. Medlemsstaterne overvejer at træffe foranstaltninger, der gør det muligt at anvende konfiskerede formuegoder til almennyttige eller sociale formål.

Artikel 18

Erstatning til ofre

Såfremt ofre som resultat af en strafbar handling har krav mod en person, der er genstand for en konfiskationsforanstaltning i medfør af dette direktiv, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at konfiskationsforanstaltningen ikke påvirker ofrenes ret til erstatning.

KAPITEL IV FORVALTNING

Artikel 19

Forvaltning af aktiver og planlægning forud for beslaglæggelse

1. Medlemsstaterne sikrer en effektiv forvaltning af beslaglagte og konfiskerede formuegoder, indtil de afhændes.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der har til opgave at forvalte beslaglagte og konfiskerede formuegoder, inden de træffer en afgørelse om beslaglæggelse som omhandlet i artikel 11, stk. 1, foretager en vurdering af de omkostninger, der kan være forbundet med forvaltningen af de formuegoder, der eventuelt vil blive beslaglagt, med henblik på at bevare og optimere værdien af sådanne formuegoder, indtil de afhændes.

Artikel 20

Mellemliggende salg

1. Medlemsstaterne sikrer, at formuegoder, der er beslaglagt i henhold til artikel 11, stk. 1, kan overføres eller sælges, inden der træffes en afgørelse om konfiskation, under en eller flere af følgende omstændigheder:

- a) de formuegoder, der er beslaglagt, er letfordærlige eller taber hurtigt deres værdi
- b) omkostningerne til oplagring eller vedligeholdelse af formuegoderne står ikke i et rimeligt forhold til deres værdi
- c) formuegoderne er for vanskelige at administrere, eller forvaltningen af dem skal ske under særlige forhold og forudsætter ikke umiddelbart tilgængelig ekspertise.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der tages hensyn til ejerens interesser, når der træffes afgørelse om mellemliggende salg, herunder om det formuegode, der skal sælges, let kan erstattes. Med undtagelse af de tilfælde, hvor ejeren er forsvundet, sikrer medlemsstaterne, at ejeren af det formuegode, der eventuelt gøres til genstand for et midlertidigt salg, underrettes og høres inden salget. Ejeren skal have mulighed for at anmode om, at formuegodet sælges.

3. Provenuet fra mellemliggende salg bør sikres, indtil der er truffet en retsafgørelse om konfiskation. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at beskytte købere af sådanne formuegoder mod gengældelsesforanstaltninger for at sikre, at de solgte formuegoder ikke tilbagegives til personer, der er dømt for de strafbare handlinger som omhandlet i artikel 2.

4. Medlemsstaterne kan kræve, at omkostningerne til forvaltning af beslaglagte formuegoder afholdes af den retmæssige ejer.

Artikel 21

Kontorer for forvaltning af aktiver

1. Hver medlemsstat opretter eller udpeger mindst ét kontor for forvaltning af aktiver med henblik på forvaltning af beslaglagte og konfiskerede formuegoder.

2. Kontorerne for forvaltning af aktiver har følgende opgaver:

- a) at sikre en effektiv forvaltning af beslaglagte og konfiskerede formuegoder, enten ved direkte forvaltning af beslaglagte og konfiskerede formuegoder eller ved at yde støtte og ekspertise til andre kompetente myndigheder, der har til opgave at forvalte beslaglagte og konfiskerede formuegoder
- b) at yde støtte til planlægning forud for beslaglæggelse til de kompetente myndigheder, der har til opgave at forvalte beslaglagte og konfiskerede formuegoder
- c) at samarbejde med andre kompetente myndigheder med ansvar for identifikation, opsporing, beslaglæggelse og konfiskation af formuegoder i henhold til dette direktiv
- d) at samarbejde med andre kompetente myndigheder, der har til opgave at forvalte beslaglagte og konfiskerede formuegoder i grænseoverskridende sager.

KAPITEL V

SIKKERHEDSFORANSTALTNINGER

Artikel 22

Forpligtelse til at underrette de berørte personer

Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser om beslaglæggelse i henhold til artikel 11, afgørelser om konfiskation i henhold til artikel 12-16 og afgørelser om salg af formuegoder i henhold til artikel 20 meddeles den berørte person med angivelse af årsagerne til foranstaltningen.

Artikel 23

Retsmidler

1. Medlemsstaterne sikrer, at de personer, der er berørt af foranstaltningerne i dette direktiv, har ret til et forsvar og en retfærdig rettergang med henblik på at gøre deres rettigheder gældende.
2. Medlemsstaterne giver mulighed for, at personer, hvis formuegoder er berørt, kan anfægte en afgørelse om beslaglæggelse i henhold til artikel 11 ved domstolene i overensstemmelse med procedurerne i national ret. Hvis afgørelsen om beslaglæggelse er truffet af en anden kompetent myndighed end en retslig myndighed, fastsættes det i national ret, at en sådan afgørelse først skal forelægges til godkendelse eller prøvelse for en retslig myndighed, før den kan indbringes for en domstol.
3. Hvis den mistænkte eller tiltalte er forsvundet, træffer medlemsstaterne alle rimelige foranstaltninger for at sikre en effektiv mulighed for at udøve retten til at anfægte afgørelsen om konfiskation og fastsætter, at den pågældende person skal indkaldes til

konfiskationssagen, eller der skal gøres en rimelig indsats for at gøre den pågældende bekendt med en sådan sag.

4. Medlemsstaterne giver mulighed for, at personer, hvis formuegoder er berørt, kan anfægte en afgørelse om beslaglæggelse og bestride de faktiske omstændigheder ved domstolene i overensstemmelse med procedurerne i national ret.

For så vidt angår afgørelser om konfiskation i henhold til artikel 13 skal sådanne omstændigheder omfatte faktiske omstændigheder og forhold, som lå til grund for konstateringen af, at tredjemand vidste eller burde have vidst, at formålet med overførslen eller erhvervelsen var at undgå konfiskation.

For så vidt angår afgørelser om konfiskation i henhold til artikel 14 og 16 omfatter sådanne omstændigheder de specifikke faktiske omstændigheder og foreliggende beviser, som lå til grund for vurderingen af, at de pågældende formuegoder hidrører fra kriminelle aktiviteter.

For så vidt angår afgørelser om konfiskation i henhold til artikel 15 omfatter sådanne omstændigheder de faktiske omstændigheder og beviser, som retten lagde til grund for sin konklusion om, at de pågældende formuegoder hidrører fra kriminelle aktiviteter.

5. Ved gennemførelsen af dette direktiv fastsætter medlemsstaterne, at der ikke træffes afgørelse om konfiskation, i det omfang det ikke ville stå i et rimeligt forhold til den begåede lovovertrædelse eller tiltalen mod den person, der er berørt af konfiskationen. Ved gennemførelsen af dette direktiv fastsætter medlemsstaterne, at der under ekstraordinære omstændigheder ikke bør træffes afgørelse om konfiskation, såfremt en sådan konfiskation i overensstemmelse med national ret vil udgøre en urimelig byrde for den berørte person.

6. Medlemsstaterne giver personer, hvis formuegoder er berørt, effektiv adgang til at anfægte en afgørelse efter artikel 20 om at sælge de pågældende formuegoder. Medlemsstaterne giver mulighed for, at en sådan indsigelse kan tillægges opsættende virkning.

7. Tredjemand skal kunne gøre sine rettigheder som ejer eller andre former for ejendomsrettigheder gældende, herunder i de i artikel 13 omhandlede sager.

8. Personer, hvis formuegoder er berørt af foranstaltningerne i dette direktiv, har ret til adgang til advokatbistand under hele beslaglæggelses- og konfiskationssagen. De berørte personer oplyses om, at de har denne ret.

KAPITEL VI

STRATEGISK RAMME FOR INDDRIVELSE AF AKTIVER

Artikel 24

National strategi for inddrivelse af aktiver

1. Medlemsstaterne fastlægger senest den *[et år efter dette direktivs ikrafttræden]* en national strategi for inddrivelse af aktiver og ajourfører den med regelmæssige mellemrum på højst fem år.

2. Strategien skal mindst indeholde følgende elementer:

a) strategiske mål, prioriteter og foranstaltninger med henblik på at øge den indsats, der gøres af alle kompetente nationale myndigheder, der er involveret i inddrivelse af aktiver som fastsat i dette direktiv

b) en forvaltningsramme med henblik på at nå de strategiske mål og prioriteter, herunder en beskrivelse af alle de kompetente myndigheders roller og ansvarsområder samt samarbejdsmekanismer

c) passende mekanismer til koordination og samarbejde på strategisk og operationelt plan mellem alle deres kompetente myndigheder

d) ressourcer, der stilles til rådighed for de kompetente myndigheder, herunder uddannelse

e) procedurer for regelmæssig tilsyn med og evaluering af de opnåede resultater.

3. Medlemsstaterne meddeler deres strategier og ajourføringer af deres strategier til Kommissionen senest tre måneder efter fastlæggelsen heraf.

Artikel 25

Ressourcer

Medlemsstaterne sikrer, at kontorerne for inddrivelse af aktiver og kontorerne for forvaltning af aktiver, der udfører opgaver som omhandlet i dette direktiv, råder over tilstrækkeligt kvalificeret personale og passende økonomiske, tekniske og teknologiske ressourcer, der er nødvendige for, at de effektivt kan udføre deres opgaver i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv.

Artikel 26

Oprettelse af centrale registre over beslaglagte og konfiskerede formuegoder

1. Med henblik på forvaltning af beslaglagte og konfiskerede formuegoder opretter medlemsstaterne centrale registre, der indeholder oplysninger om beslaglæggelse, konfiskation og forvaltning af redskaber og udbytte eller formuegoder, der kan gøres til genstand for eller allerede er genstand for en afgørelse om beslaglæggelse eller konfiskation.

2. Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at kontorerne for inddrivelse af aktiver, kontorerne for forvaltning af aktiver og andre kompetente

myndigheder, der udfører opgaver i henhold til artikel 4, artikel 19 og artikel 20, har beføjelse til direkte og umiddelbart at tilgå og søge i de oplysninger, der er omhandlet i stk. 3.

3. Følgende oplysninger skal være tilgængelige og søgbare i de centrale registre, der er omhandlet i stk. 1:

a) de formuegoder, der er genstand for en afgørelse om beslaglæggelse eller konfiskation, herunder oplysninger, der gør det muligt at identificere formuegodet

b) formuegodernes anslåede eller faktiske værdi på tidspunktet for beslaglæggelsen, konfiskationen og afhændelsen

c) ejeren af formuegoderne, herunder den reelle ejer, hvis sådanne oplysninger er tilgængelige

d) det nationale sagsnummer for sagen vedrørende ejendommen

e) navnet på den myndighed, der har indført oplysningerne i registret

f) den unikke brugeridentifikator for den medarbejder, der indførte oplysningen i registret.

4. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 3, opbevares kun så længe, det er nødvendigt for at føre et register over og få et overblik over de formuegoder, der er beslaglagt, konfiskeret eller under forvaltning, og de må under ingen omstændigheder opbevares, efter at formuegodet er afhændet, eller for at tilvejebringe statistikker som omhandlet i artikel 27.

5. Medlemsstaterne sikrer, at der er truffet passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at garantere sikkerheden af de oplysninger, der er indført i de centrale registre over beslaglagte og konfiskerede formuegoder.

Artikel 27

Statistik

1. Medlemsstaterne udarbejder og ajourfører omfattende statistikker på centralt plan over de foranstaltninger, der træffes i henhold til dette direktiv.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de statistikker, der er omhandlet i stk. 1, udarbejdes, så de gælder for et kalenderår og indberettes til Kommissionen hvert år senest den [1. september] det følgende år.

3. Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 med henblik på at fastsætte mere detaljerede regler for de oplysninger, der skal indhentes, og metoden til udarbejdelse af de statistikker, der er omhandlet i stk. 1, og de nærmere bestemmelser for deres fremsendelse til Kommissionen.

KAPITEL VII

SAMARBEJDE

Artikel 28

Samarbejde med EU-organer og -agenturer

1. Medlemsstaternes kontorer for inddrivelse af aktiver arbejder tæt sammen med Den Europæiske Anklagemyndighed med henblik på at lette identifikationen af redskaber og udbytte eller formuegoder, der kan gøres til genstand for eller allerede er genstand for en afgørelse om beslaglæggelse eller konfiskation i straffesager vedrørende strafbare handlinger, som Den Europæiske Anklagemyndighed har beføjelse til at behandle.
2. Kontorerne for inddrivelse af aktiver samarbejder med Europol og Eurojust inden for deres kompetenceområder med henblik på at lette identifikationen af redskaber og udbytte eller formuegoder, der kan gøres til genstand for eller allerede er genstand for en afgørelse om beslaglæggelse eller konfiskation, som er truffet af en kompetent myndighed under en straffesag, og om nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger i forbindelse med tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger.

Artikel 29

Samarbejde med tredjelande

1. Medlemsstaterne sikrer, at kontorerne for inddrivelse af aktiver samarbejder med deres modparter i tredjelande i videst muligt omfang og med forbehold af de gældende retlige rammer for databeskyttelse med henblik på at udføre de opgaver, der er omhandlet i artikel 5, og om nødvendigt for at forebygge, afsløre eller efterforske strafbare handlinger i forbindelse med tilsidesættelse af Unionens restriktive foranstaltninger.
2. Medlemsstaterne sikrer, at kontorerne for forvaltning af aktiver i videst muligt omfang samarbejder med deres modparter i tredjelande med henblik på at udføre de opgaver, der er omhandlet i artikel 21.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 30

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 27, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra [datoen for dette direktivs ikrafttræden].
3. Den i artikel 27 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 27 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på [to måneder] fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med [to måneder] på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 31

Udpegede kompetente myndigheder og kontaktpunkter

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om, hvilken eller hvilke myndigheder der er udpeget til at udføre opgaverne i henhold til artikel 5 og 21.
2. Hvis en medlemsstat har mere end to myndigheder, der har til opgave at varetage opgaverne i henhold til artikel 5 og 21, udpeger den højst to kontaktpunkter for at lette samarbejdet i grænseoverskridende sager.
3. Senest [... *måneder efter dette direktivs ikrafttræden*] underretter medlemsstaterne Kommissionen om den eller de kompetente myndigheder samt de kontaktpunkter, der er omhandlet i henholdsvis stk. 1 og 2.
4. Senest [... *måneder efter dette direktivs ikrafttræden*] opretter Kommissionen et onlineregister med angivelse af alle kompetente myndigheder og det udpegede kontaktpunkt for hver kompetent myndighed. Kommissionen offentliggør og ajourfører regelmæssigt på sit websted listen over kompetente nationale myndigheder, jf. stk. 1.

Artikel 32

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den [*ikrafttrædelsesdato* + *et år*]. De meddeler straks Kommissionen disse love og bestemmelser.
2. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 33

Rapportering

1. Kommissionen forelægger senest [*ikrafttrædelsesdato* + *tre år*] Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med en vurdering af dette direktivs gennemførelse.
2. Kommissionen forelægger senest [*ikrafttrædelsesdato* + *fem år*] Europa-Parlamentet og Rådet en rapport indeholdende en vurdering af dette direktiv. Kommissionen tager de oplysninger, der er indsendt af medlemsstaterne, og alle andre relevante oplysninger vedrørende gennemførelsen af dette direktiv i betragtning. På grundlag af denne evaluering træffer Kommissionen afgørelse om passende opfølgende foranstaltninger, herunder om nødvendigt et lovgivningsforslag.

Artikel 34

Forholdet til andre retsakter

1. Dette direktiv berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1153/EU⁵⁶.

Artikel 35

Erstatning af fælles aktion 98/699/RIA, rammeafgørelse 2001/500/RIA og 2005/212/RIA, afgørelse 2007/845/RIA og direktiv 2014/42/EU

⁵⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1153 af 20. juni 2019 om regler, der letter brugen af finansielle og andre oplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af visse strafbare handlinger, og om ophævelse af Rådets afgørelse 2000/642/RIA (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 122).

1. Fælles aktion 98/699/RIA, rammeafgørelse 2001/500/RIA og 2005/212/RIA, afgørelse 2007/845/RIA og direktiv 2014/42/EU erstattes for så vidt angår de medlemsstater, der er bundet af dette direktiv, idet dette dog ikke berører disse medlemsstaters forpligtelser for så vidt angår fristen for gennemførelse af disse retsakter i national ret.

2. For så vidt angår de medlemsstater, der er bundet af dette direktiv, gælder henvisninger til de i stk. 1 nævnte afgørelser som henvisninger til dette direktiv.

Artikel 36

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 37

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand